

Spejder- Ful

1944

I N D H O L D

JULENS EVENTYR

Af *Kaj Munk*

DECEMBER

Juledigt af *Kaj Munk*

SPORSNE

Fortælling af *Ingvald Lieberkind*

EKSPRES 22.17

Af Mohikanpatruljens Oplevelser
Spejderfortælling af *A. Bang Andersen*

ET INDFRIET LØFTE

Fortælling af *H. K. Sandholdt*

FÆDRENS KIRKE

Af *J. Exner*

JULEN

Digt af *H. C. Frederiksen*

KAN EN PUMA TAGES MED LASSO

Skildring af *Zane Grey*

JULE-GOODTURN SKAL DER TIL

For Ulveunger og Blaamejser
Af *Annesofie Hermann*

EN SPEJDEROPLEVELSE

Seks gamle Spejdere fortæller

HR. SØRENSENS PALLE

Spejdervise af *Ralf Buch*

PRÆMIE KRYDS OG TVÆRS

FRA SOMMERENS LEJRE

Farvefotos af *Gottfred Mortensen*

Tegninger af:

Povl Christensen, Leo Fredsbjerg, Aage Gotved, Aug. Jerndorff, Thora Lund,
A. Lytzen, Axel Mathiesen (Forside), Gottfred Mortensen, Eigil Nielsen

REDIGERET AF GUNNAR IPSEN

Udgivet af

DET DANSKE SPEJDERKORPS - DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
og KFUM-SPEJDERNE I DANMARK

Pris 1 Krone

Trykt i Det Berlingske Bogtrykkeri, København
Omslaget i Dybtryk i Farver

1944

JULENS EVENTYR

af Kaj Munk.

Tegninger af Aage Gotved

VERDENS kønneste Eventyr er tillige dens mest udbredte. Paa en Vrimmel af Tungemaal, over hele Jorden fortælles det nu igen i Dag for Millioner af Mennesker, voksne og Børn. Det handler ikke om Prinsessen og det halve Kongerige, der er ingen Drager i det, og Dyrene har ikke Stemme og kan snakke med. Det begyndte meget kedeligt med at berette om en politisk Manøvre og fortsætter ganske jævnt med at fortælle om et Par unge Mennesker, der ventede en lille, og hvordan den saa under lidt dramatiske Omstændigheder kom til Verden. Men midt i det hele, just som vi maaske begyndte at finde Atmosfæren lidt trykkende, optræder der en Engel — et lille Stykke fra Krostalden ude paa Marken, hvor Røgterne gik og skuttede sig og syntes, at Natten led kun taaleligt, dér straaledede det af et ukendt Lys — »et Stjernes kud«, har en raabt til at begynde med, »nej, en Ildkugle«, mener en anden. Saa skriger nogle op om Ildebrand og »hvad er dog det?« Og saa er Lyset midt imellem dem, og de kan ikke længere se og tør ikke længere sige noget, og inde fra Glansen taler en Stemme til dem om en stor glædelig Begivenhed: en Frelser er født, og Tegnet er: de kan finde et Barn i en Krybbe. Og saa overdøves Stemmen af tusinde Stemmer, et Kor, en Jubel: nu skal Gud takkes, Fred herske paa Jorden, det gode faa Plads i Menneskene.

Saa svinder Glansen, og Stemmerne taber sig. Men Folkene skynder sig til Byen, fulde af Tro og ivrige efter at faa Vished. Og saa er vi tilbage i Krostalden, hvor de fattige Røgttere staar om den forlegne Far, den unge blege Mor, hvem Sveden endnu staar paa Panden, og det lille grimme, rynkede nyfødte Barn. Vi begyndte paa Jorden, et Øjeblik var vi udenfor Tid og Rum, i det himmelske Lys, nu er vi igen paa Jorden — men se nu de Ansigter, hør nu de Stemmer, den gamle dér: »A takke dei, mi söte Gu, te a haar faat sjæt de hær.« Himlen og Jorden er her. Det er Verdens dejligste Eventyr.

Javel. Det indrømmer alle. Men er det ogsaa sandt?

Naturligvis er det sandt. Jeg har aldrig truffet et Eventyr her i Verden, som ikke var sandt. Jo mere fantastiske eller skælske eller springende de lød mig, des rigere var de, naar jeg saa rigtigt til, paa Virkelighed, paa Sundhed, paa Sammenhæng. I dette Eventyr ligger Verdener af Visdom aabenbare eller gemte. At Tilfældighederne er Verdensplanens Bærere, at smaa Begivenheder er de store, at Tilværelsen, naar den glimtvis

røber sin Sjæl, helst gør det for Enfoldet, at til Barnet maa vi sætte vort Haab for Slægten, det er nogle af de Stjerner, der skinner inde i Verdens dejligste Eventyr. Det indrømmes af mange.

Men er selve Historien sand? Dens Skønhed indrømmet og dens Visdom indrømmet, er den saa historisk paalidelig? Blev der født en Dreng i en Krostald i Bethlehem i Kviriniuses Landshøvdingstermin? Fik nogle Folk det at vide af Engle? Og var denne Dreng Verdens Frelser? Passer alt det?

Ja, det kan jeg jo ikke vide, jeg lille Menneske, der ikke engang ved, om jeg selv er blevet født, eller en Gavstrik har sat mig sammen ved Kemi! Skal jeg tro paa, hvad der er sket i Historien, saa maa jeg tage for gode Varer, hvad andre fortæller mig om det. Og jeg har forresten opdaget, at jeg saa ofte faar en paalideligere Besked, end naar jeg selv var til Stede og saa paa det. For jeg er en daarlig Iagttaget. Og hvorfor skulde jeg ikke tro paa min Ven Lukas? Han har aldrig gjort mig andet end godt.

Men det er dog saa usandsynligt. Vor Klodes Vilkaar har vel ikke forandret sig i det Par Tusind Aar. Saa gør Historien moderne! En Murersvend kommer raslende i en Fordvogn med sin Kæreste hen ad en Bivej paa Vej til Sygehuset. Motoren gaar i Stykker ud for en Kro langt fra Telefon. Derinde fødes saa Barnet. Nu er De selv paa Vej hjem fra Gilde sammen med nogle Bekendte. Med eet staar en Engel for Dem. Bliver De forskrækket? Eller prøver De at rive Lagenet af den? Og naar den taler til Dem om en nyfødt Frelser, tænker De saa: Nu gaar Kronen i Pari — og skynder Dem ind i Kroen for at være med i Hyldesten?

Ja, kære Spørger, det haaber jeg oprigtigt til Gud, at jeg gør. Og gjorde jeg det ikke, saa tænker jeg næppe, Englen var kommet til mig. Jeg er saa yderst moderne indstillet, at jeg tror paa Engle. Fordi vi har været 8000 Aar om at opfinde Radioen, kan Vorherre da godt forlængst have opfundet Englene.

Ja, jeg tror paa Englene og Hyrderne paa Marken og Barnet i Krybben; det kan jeg ikke lade være med. Og naar jeg træffer Mennesker, der siger, at de ikke kan, saa tænker jeg altid: »Forstand og Fantasi! Ofte har man det ene og ikke det andet, men se, man kan dog ogsaa mangle begge Dele!« Men det, der er en Gaade, er Ordet om *Frelseren*; for det er jo sandt: Verden er ikke frelst, Gud faar liden Ære, og Freden er fløjten, og Menneskene udgør ikke et Gruppebillede, man kan se sig synderlig glad paa. Hvordan kan jeg da tro, at Barnet i Bethlehem er Verdens Frelser?

Her vil jeg først bekende, at skal Teologiens Lære om, at han har stillet Guds Vrede og taget vor Straf paa sig og forhvervet os Syndernes Forladelse, opfattes som Svar paa det Spørgsmaal, skyder jeg den til Side som en Udflugt, der ikke kommer mig ved. Og hedder det: »Han har grundet et Selskab, hvor hver for saa og saa stort et Indskud kan faa en Aktie, og Overskuddet fordeles hvert Aar mellem dem, der gaar af, i Form af evig Salighed«, saa svarer jeg: »En Frelser paa Aktier er ikke Verdens Frelser og ikke Universets Guds Søn«.

Hellere tager jeg mod den Forklaring, at det Barn, disse Hyrder fandt i Krybben, voksede til og slap Tjenersindets og Tilgivelsens Magter ud over Jorden, og skal Menneskeslægten frelses fra at gaa under i Begær og Misundelse, maa det ske ved at bøje sig ind under dem. Men underligt bleget og forsigtigt synes det Svar mig, og jeg finder ikke Juleglæden i det.

Saa ved jeg da ikke klart og præcist, hvad Englen mente med sit Budskab; jeg ved bare, at det fylder mig med Hyrdernes uovervejede Glæde. Og Tegnet, de fik, hvad var det værd, hvis ikke de havde troet? Et hjælpe-løst, kludesvøbt Fattigmandsspædbarn. Men de saa med Troens Øjne, som en aandsbaaren Tale fra Himlen havde lukket op. Og hvad saa de? Som i en Taage Barnet derhenne vokse til unge Manddomskaar, og da Æslet skrød bag dem i Mørket, saa de hãm ride paa det ind i sin Kongeby til sin Gernings mægtige Afslutning, for at hans Disciples saa kunde begynde; og videre saa de med deres enfoldige Øjne Domkirker rejse sig og Røgelse bølge for Altre, og Mennesker sætte Livet ind for hans Navn, og Mennesker snyde og hykle og lyve i hans Navn, og Mennesker dø med Fred under hans Tegn, en Forbandelse og en Velsignelse, der holdt Jorden ned gennem Tiderne i et levende Kaos, mens den ellers var skejet ud til syg Dyriskhed eller sunket hen i vankundig Død. Maaske var den yngste af dem et Syn, han ikke selv forstod: Jorden som en udslukt fjollet Maane med Ar af sit uddøde Utøjs Bid drive rundt i Rummet, mens Legioner af Sjæle, frelst fra Udslettelsens store Intet af Barnet dér, stod om hans Trone paa en Stjerne.

Saa ser vi da paa Jesu Fødselsdag ind i Verdens hvirvlende Virvar; vi ser hans Krybbe staa dér, men det vilde ikke være Sandhed at sige: *og den staar fast*. Nej, ogsaa den er i Bevægelse, saa sandt den staar paa denne tumlende Klode. Men hellere det hele i Hvirvlen end den absolute Stilhed over alt. Og det at Krybben er der, at den stadig er der, det giver os en Slags Mod til at kalde Jesus med Frelserens uforstaaelige Navn. Og først naar man tør det, er man selv med i Julens dejligste Eventyr.

DECEMBER

Af KAJ MUNK

TRÆSNIT AF POVL CHRISTENSEN

Det gaar mod Aarets Ende.
Og spørger du, hvornaar
vort skønne Land var skønnest
i det hele lange Aar,
saa tænker jeg paa Solskin
og Lærker, naar det tører,
og paa Skovens milde Skønhed
den stille Dag, der dør,

en Vintermorgen solklar
og diamanbesat,
men mest vel paa Skærsommer
og den lyse, lyse Nat.
Men hvis jeg spørger Kirsten,
saa ved jeg hendes Svar:
Den bedste Dag i Aaret
det er Juleaften, Far.

Den bløde Skumring daler
saa dulmende, saa ømt.
I Kvæld er Verden næsten
som Gud den havde drømt.
Og Sneen falder stille,
som faldt den i dit Sind.
Det er Smaaengles Vinger,
der stryger blødt din Kind.

Men Malm fra Taarne runger
saa dybt og stort herved.
Det er Gud selv, der over
sin Verden lyser Fred.
Og Mor har pyntet Træet,
saa Verdens bedste Ord
er her i Stuen hos os:
Fred og Gud og Mor.

Den danske Juleaften
er Aarets gyldne Stak.
Den samler alt og alle
i et eneste: Tak.
For alle milde Gaver,
for Prøvelser og Savn.
Tak, Livets store Herre,
i Barnets lille Navn.

FORTÆLLING AF INGVALD LIEBERKIND — TEGNINGER: EIGIL NIELSEN

SKOVRIDEREN kom hjem fra sin Runde i Nyskoven, han hængte Bøssen op paa Knagen og stampede Sneen af de lange Støvler. Det var tydeligt at se, at han ikke var i godt Humør.

»Pokkers osse,« brummede han, da han kom ind i Stuen til sin Kone, »nu har et Par Hunde igen i Nat jaget Raadyrene, og selv om de ikke har faaet fat i noget Dyr, saa vidt jeg har kunnet se, saa har de da opnaaet omtrent at faa jaget Livet af et af dem. Jeg fandt det oppe i den nordre Ende af Plantagen — det laa og var frygteligt sløjt, men jeg haaber, det klarer sig — det kan jo ikke nægtes, at Dyrene paa Grund af den lange Vinter og den megen Sne efterhaanden er lidt matte, de taaler ikke saa meget mere, saa faar vi ikke sat en Stopper for disse Hundes Jagen, kan det godt komme til at se galt ud. — Jeg gad vide, hvad det er for Køtere?«

Skovriderens Jens, der sad og læste Lektier, havde med bankende Hjerte hørt, hvad hans Far fortalte, tænkte hvis det nu en Nat gik ud over Mudi — den Raabuk, som han selv havde flaskef op, og som netop for en tre Uger siden havde faaet sin Frihed igen.

»Far, tror du, Mudi vil kunne klare sig, hvis Hundene overfalder ham?« spurgte Jens.

»Nej, det skal jeg love dig for, han ikke kan, de vilde Bæster kan ingen klare sig over for.«

Jens sad et Øjeblik og tænkte sig om, pludselig rejste han sig og sagde:

»Far, i Overmorgen har vi fri fra Skolen, saa vil min Patrulje og jeg tage ud om Natten, og saa skal vi nok løse den Gaade.«

Om Aftenen, førend Natekspeditionen skulde finde Sted, samledes Patruljen hjemme hos Skovrideren.

»Ser I,« begyndte Jens, »det er altsaa i Nat, vi skal vise, hvad vi duer til — men vi behøver vist slet ikke at tage ud, førend hen paa Morgenstunden, for det ser

ud til, at Vejrguderne vil hjælpe os — der er vist ingen Tvivl om, at vi faar Sne i Løbet af Natten, og det vil sige, at vi i Morgen tidlig nok saa nydeligt kan »læse« alt i Sneen, hvis vi da ser ordentligt efter og bruger det, vi har lært; det skulde være mærkeligt, om vi ikke skulde kunne læse os til, hvis Hunde det er, der strejfer omkring i Skoven.«

Og Jens fik Ret — i Løbet af Natten dalede Sneen stille ned og lagde sig som et hvidt Tæppe over alt — en stor, hvid Bog, lige til at skrive i — og der blev skrevet! — — —

Patruljen rykkede ud Klokken fire, — selv om det egentlig skulde være mørk Nat paa den Tid af Døgnet, saa lyste den hvide Sne saadan op, at alt tydeligt kunde ses, og heldigvis var Snevejret nu hørt op.

»Pas nu godt paa,« hviskede Jens til sine Kammerater. »Se! der har vi det første Spor! — det er ganske bestemt Mikkel — for se hvor smukt det ene Spor ligger lige bagved det andet, det ser næsten ud, som om der er trukket Perler paa en Snor — men hvad er nu det? — nu er han begyndt at blive forvirret, kan I se, her er han gaaet frem og tilbage — han har nok rendt rundt med Næsen i Vejret, hvad mon han har vejret? — lad os lige se ad — se, der har han mævet sig af Sted — — naa, han skal ned til den Kaal, der staar paa Jesper Husmands Mark — han har altsaa villet haft Haresteg — men det har vi ikke Tid til at følge efter« — — og Patruljen fortsatte lydløst og stille langs Skovkanten.

Pludselig standsede Jens: »Se her! her er Raadyrene gaaet ud af Skoven for at finde noget under Sneen ude paa Markerne — der har ikke været saa faa i Flokken.«

»Er det fordi de er bange, der er saa mange sammen?« spurgte Skomagerens Fritz.

»Nej, er du tosset — saadan gør Raadyrene altid om Vinteren — om Sommeren derimod saa holder de mere

af at være Eneboere eller gaa et Par Stykker sammen — men nu ikke alt for mange Spørgsmaal — — pas paa, der er de! læg jer ned! — lad os lige tælle dem — 2—3—6—9—11 Dyr, det var ikke faa — og der er Mudi — jeg vilde kunne kende ham mellem 100 Raadyr! — Det er ham, som staar der yderst til højre — hans nye Spidser er allerede blevet helt store.»

»Hvad er Spidser for noget?« spurgte Skomagerens Fritz, som vilde have Rede paa alting.

»Jo, ser du,« svarede Jens, »medens jeg havde Mudi, saa begyndte hans første Gevir allerede at vise sig som to smaa Spidser i Panden, men dem fældede han lidt før Jul, og da jeg lod ham løbe i Januar Maaned, var der allerede begyndt at vokse to nye ud, de vil ogsaa blive til saadan to lange Spidser i Panden — og det skal saa være hans Gevir hele dette Aar — men han bliver en flot Spidsbuk — kan I ikke se det — den Holdning han har, og saa maa man endda regne med, at de er rigtig godt forsultne allesammen, de — —,« Jens blev afbrudt ved et Puf i Siden.

»Sel!« hviskede Fritz — og nu saa Drengene to graa Skygger, der kom snigende sig frem langs Markskellet, det var umuligt helt tydeligt at se, hvad det var, havde de ikke vidst, at der ikke mere er Ulve i Danmark, vilde de have været mest tilbøjelig til at tro, at det var saadan to. Ikke en Lyd hørtes fra dem, og de havde aabenbart ikke faaet Færten af Drengene, de var kun optaget af Raadyrene, der stod intetanende om den Fare, der nærmede sig.

»Det er Hundene!« hviskede Jens ophidset, »lig nu endelig stille, lad os se, hvad de vil,« — og Drengene fulgte spændt de to Røveres Færd.

Hundene fortsatte langs Markskellet, der førte op over en Bakkekam. Da de var kommet op paa Toppen af Bakken, blev de liggende et Øjeblik — med Snuderne vendt lige mod Flokken.

Raadyrene havde endnu ikke mærket Faren, men de forrige Nætters Jagen havde alligevel gjort dem urolige — ustandselig kiggede de op — for saa at fortsætte med at skrabe Sneen til Side, i Haab om at finde noget spiseligt, men de havde ikke meget Held med sig. — —

Pludselig rejste Hundene sig op, og i lange Spring jog de ned ad Bakken mod Raadyrflokken — lydløst som to Skygger pilede de af Sted — det vilde ikke vare

mange Sekunder, førend de var inde paa Flokken, og hvad vilde der saa ske?

»Pas paa!« raabte Jens højt, uden egentlig at tænke paa, hvad han gjorde, men Lyden af Menneskestemmen midt i Stilheden havde en forbavsende Virkning. — Raadyrene rejste Hovederne og fik i det samme Øje paa de to Hunde, der kom jagende ned mod dem — med et lynhurtigt Sæt drejede de omkring og jog i korte Spring af Sted hen mod Skoven, hvor de langt bedre vilde kunne undslippe Forfølgerne.

Hundene var ogsaa en Brøddel af et Sekund standset op ved Lyden af Menneskestemmen, men Jagten var i Blodet paa dem, saa de fortsatte ned efter Raadyrene, som de nu jog foran sig. Men det var nu alligevel, som om Menneskestemmen havde brudt Fortryllesen — for medens Hundene før havde jaget lydløst, glammede de nu op — hvad der selvfølgelig kun satte endnu mere Fart i Raadyrene og gjorde Hundene forpustede.

Raadyrene naaede Skovens skærmende Tykning, førend Hundene var kommet helt ind paa dem — Drengene hørte dem følge et Stykke efter Dyrene, men saa tabte Hundeglammen sig i det Fjerne.

»Kunde I kende de to Hunde?« spurgte Jens, da han var kommet sig lidt oven paa Forskrækkelsen.

»Jo, det var Smedens,« sagde Fritz straks.

»Hvor vil du hen?« svarede Jørgen, »Smedens Hund er jo kortbenet, næ, jeg tror det var Proprietærens, for han har for ikke saa længesiden faaet en ny Hund — og det skal være en meget dyr en, som — —.«

»Hov, Stop,« afbrød Jens Diskussionen, »vi skal ikke gætte Kryds og Tværs Opgave, er vi ikke Spejdere paa Sporjagt? — Nu gaar vi op til Bakketoppen, hvor vi saa Hundene ligge, og derfra følger vi deres Spor i Sneen. — Husk paa den nyfaldne Sne, i den vil alle Sporene staa tydeligt og klart, saa det skulde være mærkeligt, om vi ikke skulde kunne klare det.«

Op nu begyndte der et vanskeligt Stykke Arbejde for Drengene. Sporene førte ind over Markerne — et Stykke langs Landevejen, og derefter bøjede de ind gennem den lille Plantage — Skovskaden skreg straks op, da der pludselig kom Gæster saa tidligt paa Morgenstunden, og et Par Egern, der var Morgenmænd, røg op i den højeste Top — for at se det hele saadan lidt mere fra oven. Men Sporene fortsatte paa den anden Side Plan-

Nu saa Drengene to graa Skygger, der kom snigende sig frem langs Markskellet.

tagen og gik videre ind over Markerne — langs den store Mose, som laa lige udenfor Nabobyen, og — lige ind paa en stor Gaard. Drengene anede ikke, hvem der boede derinde, for de var slet ikke kendt herovre i den Del af Sognet.

»Ja, saa ved vi altsaa, hvor Røverne holder til,« sagde Jens, »men jeg tror, det er bedre, at vi lader min Fader ordne det, nu da det er blevet lyst, maa vi hellere se at komme hjem — lad os lige spørge den Malkepige, som kommer der, hvem der ejer Gaarden.

Da Drengene havde faaet det at vide, vandrede Patruljen hjem. Næste Dag satte Jens' Far sig i Forbindelse med Gaardejeren og spurgte, om han vidste, at hans Hunde jagede Dyrene i Nyskoven. Dette kunde ikke passe, paastod Gaardejeren, for det første havde han kun en Hund, og for det andet blev den lukket ind i Laden hver Aften, og den var der om Morgenens, men Skovrideren var da ellers velkommen, hvis han vilde komme og sidde Vagt en Nat.

Jens blev jo lidt flov, da hans Far fortalte ham Resultatet.

»Ja, men det er derfra Hunden kommer, og hvis du giver os Lov til det, vil vi godt allesammen sidde der en Nat og passe paa — Sporsne lyver ikke.«

»Næ,« sagde Skovrideren, »jeg maa vist hellere selv gøre det.«

Og den følgende Nat sad Skovrideren og Gaardejeren ved et Vindue og holdt Udkig med Laden. — Lidt efter Midnat kom en fremmed Hund listende ind paa Gaarden — mærkeligt nok gøede Gaardejerens Hund ikke —

den fremmede Hund snusede omkring Laden og forsvandt et Øjeblik bag den — men nu saa Gaardejeren og Skovrideren til deres store Forbavselse pludselig begge Hunde dukke op, de løb ved Siden af hinanden — ud gennem Porten. Gaardejeren skulde lige til at kalde sin Hund tilbage, men blev forhindret deri af Skovrideren.

»Næ, lad os nu se, hvad der sker.«

Nogle Timer senere kom Hundene tilbage, man kunde se, de havde løbet lang Vej, for de pustede en Del — og forsvandt bag Laden, og lidt efter kom den fremmede Hund alene tilbage og listede lydløst ud af Gaarden.

»Der kan De se, Spejderne fik Ret,« sagde Skovrideren til Gaardejeren, »men lad os nu gaa over og se til Deres Hund.«

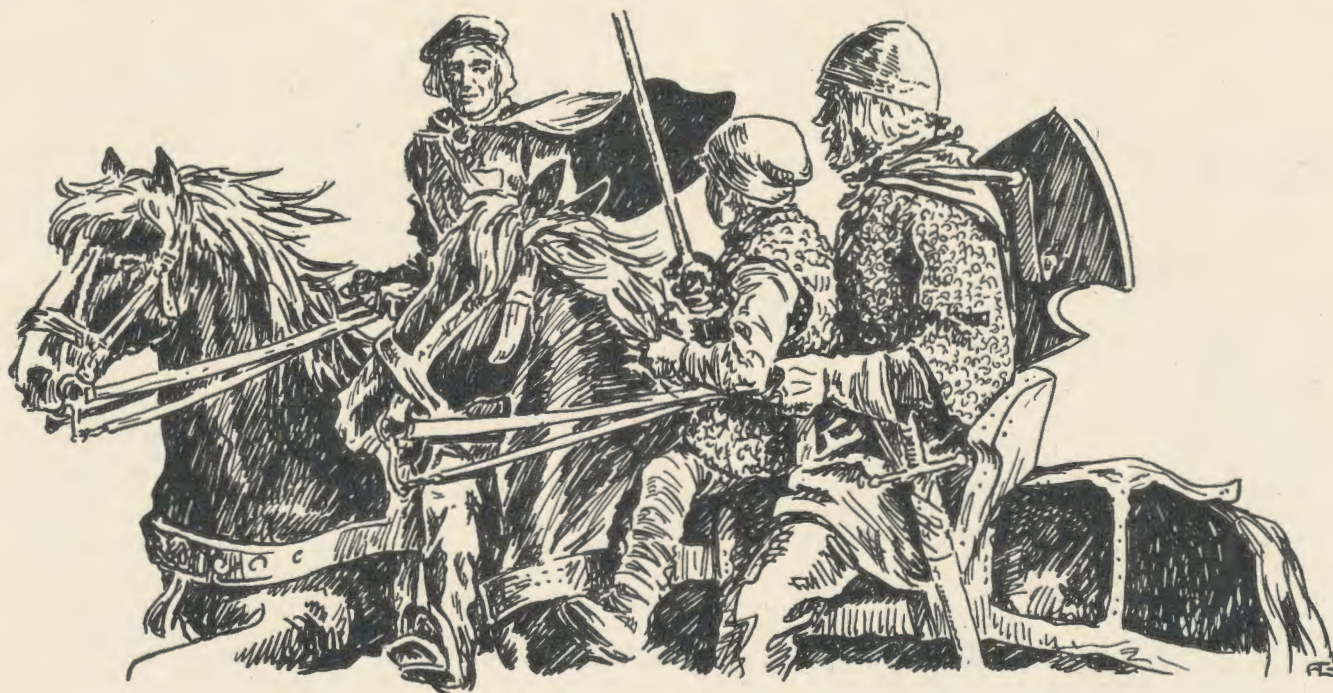
De gik over i Laden — jo, Hunden laa, hvor den plejede at ligge, men den var endnu vaad og varm af den lange Nattetur, saa al Tvivl var udelukket — og det viste sig nu, at der i den bageste Del af Laden var gaaet et Par Brædder løse, saa Hundene kunde slippe ud og ind der, men da Stedet var dækket af store Hyldebuske, havde ingen lagt Mærke til det.

Gaardejeren lovede Skovrideren at sørge for, at Hunden blev forsvarligt lukket inde om Natten — og fra den Tid ophørte de vilde Jagter. Den fremmede Hund saa man ikke mere noget til, den havde aabenbart ikke Lyst til at jage alene. Raadyrene fik Fred og Ro og klarede Resten af Vinteren uden store Uheld. — Mudi udviklede sig til en flot Spidsbuk, men det er en helt anden Historie.

Raadyrene naaede Skovens skærmende Tykning, før Hundene var kommet helt ind paa dem.

LØFTET DER BLEV INDFRIET

Fortælling af H. K. Sandholdt

Tegninger af Aage Gotved

SVEND boede i den gamle danske By Slesvig ved Slien. Hans Fader var Garver, og ofte sendte han sin Dreng ud til Omegnens Bønder for at hente de Huder, han havde bestilt. Svend havde ingen Brødre, men 5 Søstre, og ingen af dem blev det betroet at hente Huder.

Den Ære, som derved blev vist ham, var han ikke særlig stolt af, for han syntes, at hans Søstre lige saa godt kunde hente Skindene. Men hans Faders Befalinger var en Lov.

En kold Foraarsdag blev han sendt ud til en Bonde, der boede en Times Vandring fra Slesvig. Da han kom derud, var han meget forfrossen. Han fik 2 Kohuder og betalte den aftalte Pris. Bondens Kone lagde Mærke til hans forkomne Tilstand og gav ham baade noget at spise og drikke. Han fik Lov til at sætte sig ind i Nærheden af Hyttens Ildsted og kom efterhaanden til at føle sig helt godt tilpas igen.

Paa Hjemvejen blev det Regnvejr. Skønt han flere Gange stod i Læ under nogle Træer, blev han dog drivvaad, og de to Huder, der i Forvejen var ret tunge, blev endnu tungere af Regnen.

Hans Mod og Humør dalede atter, for han havde endnu langt igen, og Regnen silede bestandig ned. Det vaade Tøj fik ham til at ryste af Kulde, og Vandet svuppede i hans Sko.

Nu hørte han Hestetrav bag sig; han drejede sig om og saa en Flok væbnede Ryttere nærme sig.

Han genkendte dem snart. Det var Hertug Knud La-

vard og nogle af hans Mænd. Ofte havde han iagttaget dem inde i Slesvig, og han vidste, at hans Fader og de andre Borgere satte stor Pris paa Hertugen, fordi han holdt Vender og andre Ufredsmænd borte fra Byen.

Svend tog Huen af og bukkede dybt, da Hertugen red forbi. Denne nikkede venligt igen, men lod ellers til at være faldet i dybe Tanker.

Straks efter standsede Hertug Knud og hans Følge. Da Svend naaede hen til ham, sagde han:

»Du er vel fra Slesvig, kan jeg tænke. Har du ikke Lyst til at sidde paa Hesten foran hos en af mine Mænd, saa kan en af de andre tage dine Huder?«

Drengen blev rørt over, at Hertugen nærrede Omsorg for ham og tog med Glæde mod Tilbudet. Det varede ikke længe, inden han kom til Slesvig. Under Ridturen havde Hertugen spurgt nøje ud om hans Hjem og hans egne Forhold.

Da de skiltes, sagde Hertugen:

»Hils hjemme, min Dreng!«

Svend saa nu op paa Hertugen og sagde:

»Kan jeg engang komme til at yde jer en stor Tjeneste, vil jeg gøre det.«

Knud Lavard nikkede smilende og red bort. Bagefter forstod Svend ikke, hvorledes han havde faaet Mod til at tage saa store Ord i Munden. Han gik hjem og afleverede Skindene, og han gjorde ogsaa Rede for sin Oplevelse. Dog omtalte han ikke Løftet, han havde givet Hertugen.

Svend kravlede nu forsigtigt paa alle fire henimod noget nærliggende Ungskov.

»Hertug Knud er en god Mand,« sagde Svends Fader. »Blot vi engang kunde faa ham til Konge, saa vil det gaa Riget vel.«

Knud Lavard drog ofte ud paa Vendertogt og besejrede Venderne den ene Gang efter den anden. De frygtede ham og lagde Raad op om at komme ham til Livs. Under Kampene i deres eget Land kunde de ikke faa Ram paa ham; derfor vilde de nu prøve paa at ramme ham i Slesvig.

Der var nu gaaet et Par-Maaneder, efter at Svend havde afgivet sit Løfte, da der kom Bud til Hertugen om, at nogle nye Ledingsskibe laa for Anker ved Sliens Munding. Mandskabet ventede, at han skulde komme og mønstre dem. De holdt ikke af at sejle de store Skibe ind gennem den smalle Fjord.

Knud Lavard drog af Sted med et Følge paa kun tre Ryttere. Man tilraadede ham at tage flere med, men det afslog han:

»Jeg har intet at frygte,« svarede han, »Befolkningen her omkring er mig venligsindet; jeg har intet at frygte.«

Gennem de store Skove, som dengang omgav Slien, begav han sig af Sted i godt Humør.

Svend var samme Dag ude paa Slien med sin Fader og en af Mændene fra Garveriet. Omtrent midtvejs ude langs Fjorden gik de i Land for at afbarke nogle Træer. Barken skulde bruges i Garveriet.

Arbejdet gik let fra Haanden, og Barken blev i store Bundter baaret ned til Baaden. Da de var ved at være færdige, fik de Øje paa nogle Ryttere, der red i Retning af Fjordmundingen.

Svend saa straks, at det var Hertug Knud og nogle af hans Mænd.

»Far,« spurgte han, »maa jeg faa Lov til at følge efter Rytterne? De skal nok ud til de nye Ledingsskibe. I Nat kan jeg sove ude hos Asger Bonde, og jeg skal nok komme hjem i Morgen.«

Da han var vant til at strejfe rundt paa egen Haand i Slesvigs Omegn, var hans Fader ikke bange for at lade ham gaa. Tilmed var man ved at være færdig med Afbarkningen, saa man kunde godt undvære hans Hjælp.

Svend drog nu fornøjet af Sted, men han havde svært ved at følge Rytterne; Afstanden blev bestandig større. Bedst som han løb ad en Skovsti, fik han Øje paa en Flok bevæbnede Mænd. Der var noget fremmedartet og fordægtigt ved deres Udseende, og han standsede og skjulte sig inde i et hult Træ.

Til sin store Skræk saa han dem stadig komme nærmere, og til sidst slog de sig ned i Nærheden af hans Skjulested.

Deres fremmede Sprog forstod han ikke, og han anede, at det var Venderne. Eet Navn kom Gang paa Gang igen i deres Samtale, og det var Knud. Desuden havde deres Ord en saa truende Klang, at Svend forstod, de havde ondt i Sinde.

Til sidst gik det op for ham, at de sikkert vilde overfalde Hertug Knud paa Tilbagevejen fra Ledingsskibene. Med deres store Antal vilde de let kunne overmande Hertugen og hans lille Følge. Han maatte for enhver Pris advares. Men hvorledes skulde Svend uset slippe bort fra Træet?

Da skete det! En af Mændene gik rundt om det hule Træ og fik Øje paa Drengen. Han blev brutalt trukket ud og ført hen til de andre. En af dem, der talte gebrokkent Dansk, tog ham straks i Forhør.

Svend fortalte, at han havde hjulpet sin Fader med at afbarke nogle Træer og nu var paa Vej ud mod Kystruten for at se paa nogle Ledingsskibe.

Mændene beskyldte ham for at ville udspionere dem, og bundet paa Hænder og Fødder blev han kastet ind i et Krat saa langt borte, at han — selv om han havde forstaaet Sproget — ikke kunde følge deres Samtale.

Efter at have ligget og sundet sig lidt lukkede han sine Øjne og bad en inderlig Bøn om, at han dog maatte faa Lejlighed til at advare Hertugen.

I lang Tid laa Svend og rev og sled i de snærende Baand. Af og til maatte han dog holde inde, fordi det tog for meget paa Kræfterne.

Omsider lykkedes det ham dog at faa den ene Haand fri, men derefter tog det endnu en halv Time, før han fik Arme og Ben løst. Ængstelig stirrede han hen mod Venderne, men de var optaget af en hviskende Samtale, alt imens de spejdede ud over Egnen.

Svend kravlede nu forsigtigt paa alle fire henimod noget nærliggende Ungskov. Han naaede lykkeligt og vel derhen, rejste sig og begyndte at løbe. Fødderne var endnu ømme af de snærende Baand, saa det kneb med Farten til at begynde med.

Pludselig hørte han høje Raab bag sig og forstod, at Flugten var opdaget. Bevidstheden om, at han nu vilde blive forfulgt, gav ham nye Kræfter. Raabene vedblev, og Pilene begyndte at suse om Ørene paa ham.

Da mærkede han et Stik i Ryggen, og at noget blev

Nogle Kvinder tog sig af den saarede Dreng.

siddende. Han maatte være blevet ramt af en Pil. Paa Trods af voldsomme Smerter fortsatte han Flugten og naaede en Mark, hvor en Bonde stod med sin Hest.

»Rid straks til Hertug Knud og advar ham,« raabte Drengen, »der er Vendere i Skoven, som vil overfalde ham.«

Bonden blev hurtig klar over Situationen. Han trak Pilen ud af Drengens Ryg, satte ham op foran sig paa Hesten, og i Galop gik det hen over Markerne, medens Forfølgernes Raab og Pile fulgte dem.

I en Landsby stod Knud Lavard og hans tre Mænd omgivet af en Flok Bønder. De var netop paa Tilbagevejen til Slesvig.

Skønt baade træet af Anstrengelsen og svækket af Saaret i Ryggen kunde han dog raabe til Hertugen:

»Vogt Eders Liv, en Flok Vendere lurar inde i Skoven og vil dræbe jer!«

»Nogle af dem er lige efter os,« tilføjede Bonden, der red med Svend.

»Lad os komme hjem efter Vaaben,« sagde en af Bønderne, der stod i Klyngen.

De boede alle i Nærheden og fik hurtigt hentet deres Vaaben.

Svend blev løftet af Hesten og sat ned paa Jorden. Her besvimeede han af Blodtabet.

Hertugen vilde springe af Hesten for at hjælpe ham, men fik i det samme Øje paa nogle bevæbnede Mænd, der ilede hen imod ham, og han forstod, at Svend og Bonden ikke havde fort løst Tale.

Nogle Kvinder tog sig af den saarede Dreng, mens Hertugen og hans Mænd gjorde sig klar til at kæmpe.

Venderne forstod nu, hvem de havde for sig og sendte nogle Pile mod den lille Klynge — uden dog at ramme.

»Efter dem,« raabte Knud Lavard og sporede sin Hest.

De tre Mænd var i Hælene paa deres Herre, men de 7—8 Vendere flygtede skyndsomst.

»Lad os vende om,« raabte Hertugen, da deres Fjender havde naaet Skoven.

Ved Udkanten af Landsbyen mødte de Bønderne, der med Vaaben i Haand drog hen mod Skoven. Knud Lavard bad dem om at vende om. Inde i Landsbyen fik han at vide, at Svend var blevet baaret ind i en Hytte.

Hertugen gik ind til Drengen og saa straks, at Saaret var dødeligt.

»Min Dreng,« sagde han, idet han strøg ham over Panden, »du har sat Livet ind for min Skyld. Gud lønne dig for din Trofasthed mod mig.«

Hertugen saa forskende paa ham og fortsatte saa endelig:

»Jeg kender dig jo! Det var jo dig, som engang lovede mig, at du vilde yde mig en stor Tjeneste, hvis du kunde faa Lejlighed til det. I Dag har du indfriet dit Løfte.«

Svend smilede, men straks efter udaandede han.

Hertugen blev Natten over i Landsbyen efter først at have sendt Bud til Skibene efter en større Styrke til at gennemsøge Skovene. Man fandt dog ikke Venderne, men man fandt deres Skib, som blev beslaglagt.

Den næste Morgen drog Knud Lavard, fulgt af sine Mænd og en Flok Bønder, tilbage til Slesvig. De sidste bar Svends Lig paa en Baare.

Sorgen blev stor i Svends Hjem, da man hørte, hvad der var sket, men Hertugen trøstede dem med at sige:

»Jeg deler jeres store Sorg! Men jeg kan fortælle jer, at Svend døde som en Mand, skønt han kun var en Dreng. Med sit Liv indfrieede han det Løfte, han engang havde givet mig.«

Det var nær ikke blevet til noget. Af forskellige Grunde. For det første var det Juleaften allerede Mandag Aften. For det andet var Vejret ikke særligt indbydende. Men Bjørn holdt paa, at de skulde alligevel. Og det var jo ogsaa en gammel Tradition, at Mohikanpatruljen havde sin egen private, hyggelige Weekend i Blokhuset den sidste Søndag før Jul. Der var virkelig ingen Grund til at bryde Traditionen i Aar. At Vejret var lidt barskt, var da blot een Grund mere til at tage af Sted. Iøvrigt var de da ikke lavet af Sukker, fastslog Bjørn og citerede det gammelkendte Ord: Der gives ikke daarligt Vejr, — der gives kun forkerte Klæ'r! — Peter kan bare tage en ekstra Pull-over paa.

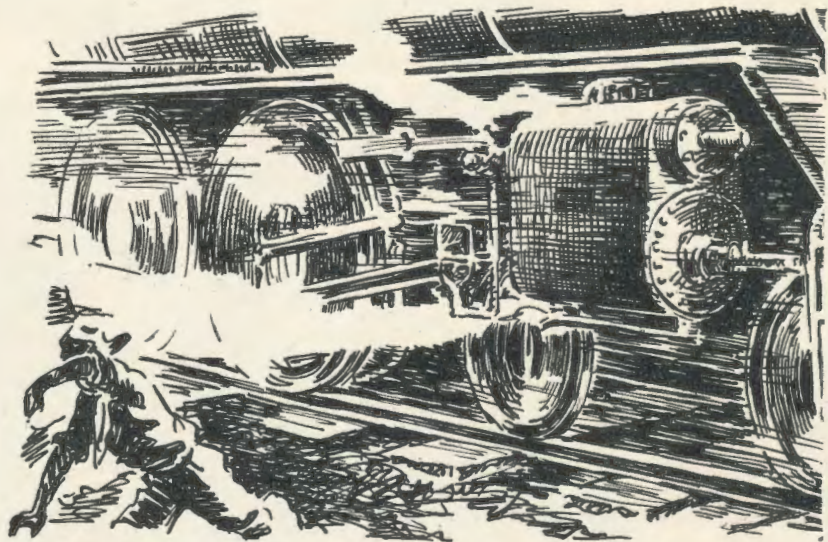
Saaledes gik det til, at de kom af Sted. De tog Toget fra Byen; det gik lidt over halvotte. Præstet, ingen Forsinkelse! Det var nu meget godt. For de havde en godt 5 Kilometer at gaa — op til Skoven. Og det skulde nødtigt blive altfor sent, inden de sad hyggeligt omkring Pejsens buldrende Baal, for sidste Gang i Aar. Det lykkedes dem at faa en Kupé for sig selv. Og Snakken gik muntert, — inden de næsten vidste af det, var de tre Kvarter gaaet, og Toget holdt i Broby. Drengene hankede op i Rygsækken og tumlede ud i Mørket paa Stationen. Kun i Ventesalen var der Lys, og Lyset trængte kun sparsomt ud paa den lille Landstations Perron.

Nu har vi den værste Ende tilbage, sagde Poul, da de seks Spejderkammerater svingede ud fra Stationslaagen og fandt Vejen til Skoven. Han fik Ret. Vejret var værre, end de havde tænkt. Man kunde ikke mærke det saa voldsomt inde i Byens lune Gader, og Toget havde nærmest været overhøret. Men herude paa det aabne Land havde Blæsten ordentlig Magt. Den var kold og gik gennem Marv og Ben, selv om Drengene var klædt varmt paa. Naa, de gik sig jo nok til Varme; det var et underligt Julevejr, tænkte Vagn. Julen var nu heller ikke, som man altid saa det paa Julekort: stille Fred med Sol og Bjældeklang over snehvide Marker — og en Landsbykirke i det fjerne. Vejret var midt imellem Frost og Tø; Sneen, som faldt i sidste Uge, laa endnu, men var sunket meget sammen. Alle Veje var farbare; der blev ikke Snestandsninger af nogen Art. Nu stormede det, en Gang imellem fik Drengene som en Haandfuld vaad Tøsne i Ansigtet. Men det var ligesom i Kast. Stormen jog en Række mørke, forrevne Skyer hen over Himlen; en Gang imellem gik der lange Flænger i Skydekke, og Maanen skinnede igennem. Egentlig hvad man forstod ved buldrende Mørke, var det ikke. Man anede hele Tiden — trods Skyerne — Maanen. De saa tydeligt den mørke, plørede Vej, som de fulgte. Paa begge Sider af Vejen strakte de hvide Marker sig. Her laa Sneen endnu.

Det tog en hel Time at naa de knapt 5 Kilometer op til Skovfogedhuset. Det hjalp lidt, da de naaede Skoven. Her var mere Læ, navnlig da de passerede Granbæltet, til Gengæld var her mere Sne paa Vejen. De var helt glade, da de drejede ind paa Gaardspladsen hos deres gamle Ven, Skovfoged Sørensen. Lyset straaled ud af Vinduerne og dannede lysende Firkanter paa Sneen. Hunden gæde ikke, da de kom, som den plejede. Den var nok inde i Aften; Vejret var for slemt at være ude i.

Der strømmede Drengene en herlig Varme i Møde, da Skovfogeden lukkede Køkkendøren op paa deres Banken.

Men Drengene dog, raabte Sørensen i Forbavselse. Er I da rent tumpede at tage af Sted i saadan et Vejr. I vil da ikke fortælle mig, at I vil ned i Hytten i Aften. — Skovfogedens venlige Ansigtstræk lyste af Forfærdelse

NATEKSPRES

En Fortælling om

Af A. Bang Andersen

bare ved Tanken. Jo, — det var da Meningen, svarede Bjørn. Det plejer vi da hvert Aar den sidste Søndag før Jul. Vi vil bare hente Nøglen.

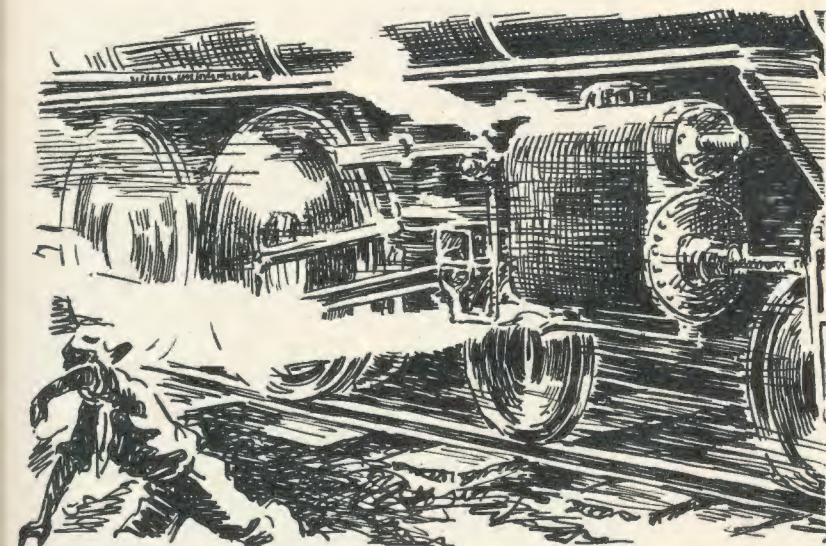
Imidlertid var Drengene kommet indenfor; de stod i Bryggerset og missede med Øjnene mod Lyset og Varmen, mens smeltet Sne og Jord i skøn Forening drev ned paa Gulvet fra deres Støvler.

De var ved at slagte hos Skovfogeden. Alt var Travlbred. Grisen havde ladt sit arme Liv. Skovfogedens Kone, en Pige og en Forstelev havde travlt. Fru Sørensen havde været ved at smelte Fedt af. Hun var færdig med nogle store Blærer, som blev stillet til Side. — Er der Fedt i de sjove Balloner der? spurgte Peter nysgerrigt. Konen lod forbavset: Har du aldrig set saadan noget før? I Byboere er da ogsaa nogle kunstige Fyre. Her skal du se, nu skal vi til at lave Pølser!

Nu kom Sørensen med Nøglen. Værsgo, sagde han, — I kunde jo ellers nok trænge til en Kop Kaffe ovenpaa den Travetur. Men vi har saa travlt i Øjeblikket. Kik herind i Morgen. Saa kan det være, der vanker en Blodpølse.

Drengene lo — og sagde Farvel. Lidt efter stod de ude i Mørket og Kulden igen.

Det var ligesom blevet mørkere og koldere, syntes Drengene, da de fulgte Skovvejen. Stormen var taget til, — eller var det blot her i Skoven, det lød mere uhyggeligt. Stormen tudede i Trætoppene; en Gang imellem saa de i Maanens blege Skær Grene gyngende voldsomt frem og tilbage og slaa imod hinanden, saa Grenstumper og raadne Pinde bragede ned gennem Luften. Hyggeligt var det ikke. Drengene længtes svært efter at komme i Hus. Saa, nu skulde de dreje ned ad den lille Sti, om lidt naaede de Jernbanelinjen, der gik gennem Skoven, — saa skulde de over Banen og op ad Bakken paa den anden Side, saa var de ved Blokhuset. Det skulde gøre godt at komme ...

NATEKSPRESSEN

En Fortælling om

Af A. Bang Andersen

bare ved Tanken. Jo, — det var da Meningen, svarede Bjørn. Det plejer vi da hvert Aar den sidste Søndag før Jul. Vi vil bare hente Nøglen.

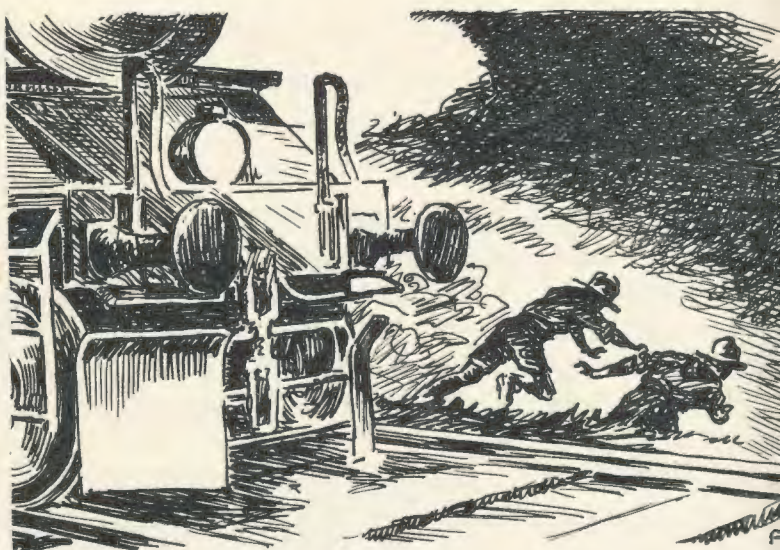
Imidlertid var Drengene kommet indenfor; de stod i Bryggerset og missede med Øjnene mod Lyset og Varmen, mens smeltet Sne og Jord i skøn Forening drev ned paa Gulvet fra deres Støvler.

De var ved at slagte hos Skovfogeden. Alt var Travlhed. Grisen havde ladt sit arme Liv. Skovfogedens Kone, en Pige og en Forstelev havde travlt. Fru Sørensen havde været ved at smelte Fedt af. Hun var færdig med nogle store Blærer, som blev stillet til Side. — Er der Fedt i de sjove Balloner der? spurgte Peter nysgerrigt. Konen lod forbavset: Har du aldrig set saadan noget før? I Byboere er da ogsaa nogle kunstige Fyre. Her skal du se, nu skal vi til at lave Pølser!

Nu kom Sørensen med Nøglen. Vær's'go, sagde han, — I kunde jo ellers nok trænge til en Kop Kaffe ovenpaa den Travetur. Men vi har *saa* travlt i Øjeblikket. Kik herind i Morgen. Saa kan det være, der vanker en Blodpølse.

Drengene lo — og sagde Farvel. Lidt efter stod de ude i Mørket og Kulden igen.

Det var ligesom blevet mørkere og koldere, syntes Drengene, da de fulgte Skovvejen. Stormen var taget til, — eller var det blot her i Skoven, det lød mere uhyggeligt. Stormen tudede i Trætoppene; en Gang imellem saa de i Maanens blege Skær Grene gyngende voldsomt frem og tilbage og slaa imod hinanden, saa Grenstumper og raadne Pinde bragede ned gennem Luften. Hyggeligt var det ikke. Drengene længtes svært efter at komme i Hus. Saa, nu skulde de dreje ned ad den lille Sti, om lidt naaede de Jernbanelinjen, der gik gennem Skoven, — saa skulde de over Banen og op ad Bakken paa den anden Side, saa var de ved Blokhuset. Det skulde gøre godt at komme ...

SEN 22.17

Mohikanpatruljen

Tegning af Aage G.

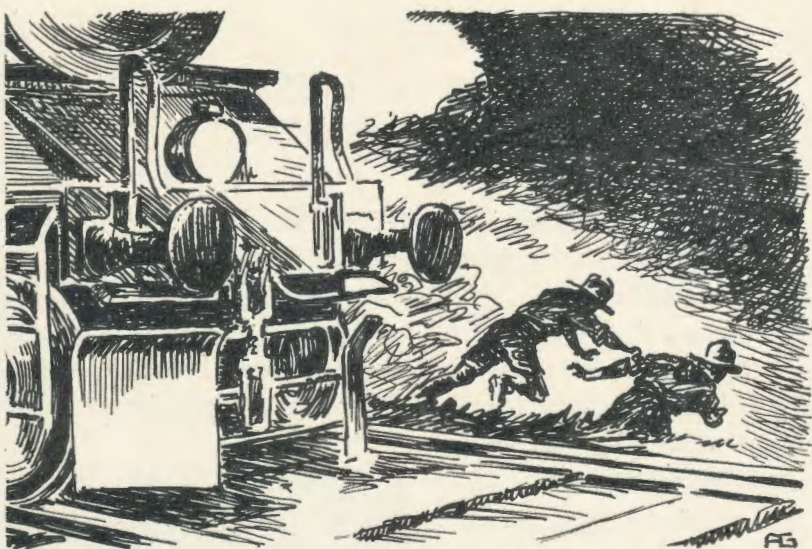
Men hvad var dog det! Der lød pludseligt et varmt Brag forude. Det knasede og bragede gennem Stormen.

Bjørn, der gik forrest, begyndte at løbe. Han så sig om og så, at de andre var ved Jernbanelinjen. Forfærdet. Hvad var dog det der var sket.

Det varede et Par Sekunder, før det gik op for Drengene, *hvad* der egentlig var sket. Et mægtigt Bøge-træ var væltet. Af med Rygsækkene i en fart. Frem med Lommelygterne. Nej se, — saa mægtig en Storm! Sikke en Magt, Stormen maatte have. Træet var væltet med de splintrede Rødder i Vejret, henover Skyerne. *Over Sporet!* Og her havde de selv passeret med for knapt et Par Timer siden.

Det gav et Gisp i Bjørn. *Natekspressen*, raabte han, gennem Stormen. *Natekspressen!* Saa forstod de det pludselig, hvad han mente. Hvad er Klokken? Jørgen. Han saa paa sit Ur: 10 Minutter i 22! Og nu! *Natekspressen* passerer Broby 22.17; de havde set det i 22.17 da de bladede i Køreplanen. Broby 22.17, — saa nu! *Natekspressen* passere her 2—3 Minutter før. Altså! Drengene stod som lamslaaede.

Da raabte Bjørn pludselig: *Blæserne!* Op til Skovfogeden! Drengene løb alt, hvad Remmer og Tøj lød af. De holdt. Det tog 8 Minutter at løbe derop, konstaterede Bjørn. Forpustede traadte Drengene ind hos Sørensen. To Gange maatte de forklare det, — hvorledes det var væltet over Sporene — og om 17 Minutter kom *Natekspressen*, først saa gik det forfærdelige op for Drengene, at den var i Skovfogedhuset. Konen jamrede: Men det var forfærdeligt! Hvad skal vi dog gøre! Skovfogeden havde den største Tanke var at ringe til Holme Station og faa den der at standse *Natekspressen*, men saa huskede han på, at Telefonen havde været afbrudt hele Dagen paa Grund af Stormen. — Midt i det hele var Bjørn rolig; han uddelte han sine Ordre: Poul og Jørgen følger mig. I andre bliver tilbage og hjælper Sørensen. Sørensen kom hurtigt med Heste og Kæde til at slæbe Star-

SEN 22.17

Mohikanpatruljen

Tegning af Aage Gotved.

Men hvad var dog det! Der lød pludseligt et vældigt Brag forude. Det knasede og bragede gennem Stormen.

Bjørn, der gik forrest, begyndte at løbe. Han standse ved Jernbanelinjen. Forfærdet. Hvad var dog det, der var sket.

Det varede et Par Sekunder, før det gik op for Drengene, hvad der egentlig var sket. Et mægtigt Bøgetræ var væltet. Af med Rygsækkene i en Fart. Frem med Lommelygterne. Nej se, — saa mægtig en Stamme! Sikke en Magt, Stormen maatte have. Træet var væltet med de splintrede Rødder i Vejret, henover Sporet. *Over Sporet!* Og her havde de selv passeret med Toget for knapt et Par Timer siden.

Det gav et Gisp i Bjørn. *Natekspressen*, raabte han gennem Stormen. *Natekspressen!* Saa forstod de andre pludselig, hvad han mente. Hvad er Klokken? skreg Jørgen. Han saa paa sit Ur: 10 Minutter i 22! Og Ekspressen passerer Broby 22.17; de havde set det i Toget, da de bladede i Køreplanen. Broby 22.17, — saa maatte Ekspressen passere her 2—3 Minutter før. Altsaa 22.15! Drengene stod som lamslaaede.

Da raabte Bjørn pludselig: *Blærerne!* Op til Skovfogeden! Drengene løb alt, hvad Remmer og Tøj kunde holde. Det tog 8 Minutter at løbe derop, konstaterede Bjørn. Forpustede traadte Drengene ind hos Sørensens. To Gange maatte de forklare det, — hvorledes et Træ var væltet over Sporene — og om 17 Minutter kom *Natekspressen*, først saa gik det forfærdelige op for Familien i Skovfogedhuset. Konen jamrede: Men det er jo forfærdeligt! Hvad skal vi dog gøre! Skovfogedens første Tanke var at ringe til Holme Station og faa dem til at standse Ekspressen, men saa huskede han paa, at Telefonen havde været afbrudt hele Dagen paa Grund af Stormen. — Midt i det hele var Bjørn rolig; hurtigt uddelte han sine Ordre: Poul og Jørgen følger med mig. I andre bliver tilbage og hjælper Sørensen, — kom hurtigt med Heste og Kæde til at slæbe Stammen

væk fra Skinnerne. *Hører De, — kom med Heste og Kæde, hurtigt.* — Skovfogeden forstod; men det gjorde hans Kone ikke, da tre Dreng pludselig forsvandt med hendes to Blærer med Fedt, som hun lige havde lavet i Dag.

Skynd jer, raabte Bjørn, der løb forrest, tilbage over Skulderen til Poul og Jørgen, der fulgte efter. *Vi skal smøre Fedt paa Skinnerne, saa vi kan standse Toget.* —

Og alt, hvad der skete i de følgende Minutter, gik saa stærkt, at det slet ikke var til at faa Samling paa det, før bagefter. Og bagefter var de saa trætte, at der kun var én Tanke i deres Hoveder: bare faa Lov til at sove, sove!

De naaede tilbage til Sporet 22.10; nu havde de højst 4—5 Minutter at arbejde i, til Toget kom. Tid til at tænke var der ikke, Drengene arbejdede, som de aldrig havde gjort det før. Men hvert eneste Sekund var kostbar. Vilde deres Plan lykkes!

En 100 Meter før den væltede Træstamme steg Terrænet lidt; der var en ubetydelig Bakke, som maatte tage nogen Fart af Toget. Her maatte det være. Drengene kastede sig over Skinnerne, — smurte Blærerne med Fedt henover Skinnerne, saa Armene værkede derved. Aah, bare de naaede det, bare de naaede det.

Nu gungrede det allerede i Skinnerne, — Toget var paa Vej. De maatte lige naa et Par Meter til ... saa kastede de sig til Side, — Ekspressen dundrede frem igen nem Mørket med 90 Kilometer i Timen. De saa lige et Glimt af det matte Øje foran, saa nogle Gnister fra Lokomotivet hvirvle til Vejrs. Det larmede med Stempler og Hjul, — saa skete det! Saa skete det!

Farten gik langsomt af Toget, Lokomotivets store Hjul hvirvlede rundt uden at gribe fat i Skinnerne. En Drengestemme — skælvende af Angst — skar gennem Braget: *Stand, stands.* En stout Lokomotivfører huggede Bremserne i. Lokomotivets Kofanger kilede sig fast i den væltede Træstamme; det gav et voldsomt Ryk i hele Toget. Saa holdt det. Lokomotivføreren tumlede ned fra Maskinen. Hvad er der i Vejen? —

Det forekom Drengene som en Drøm, alt hvad der nu skete; det forekom dem saa fjernt alt sammen. Hvorledes Skovfogeden sammen med Forstelev Olsen og Resten af Patruljen kom med Heste og Kæde. Hvorledes Mænd tumlede i Mørket og baksede med Træstammen foran det stønnende Lokomotiv, mens utaalmodige Passagerer smækkede Vinduet ned og spurgte: Hvorfor kører vi dog ikke. Hvad er der sket.

Men bagefter var det dejligt, herligt! Der blev ikke noget af den Week-end i Blokhuset. Drengene kom hjem til Skovfogedhuset og blev puttet i Seng, — paa Gulvet, paa Divanen, i Skovfogedens egne Senge. Bjørn, Poul og Jørgen maatte have Hænderne forbundet. Al Huden var slidt af.

Hvordan kom du dog i Tanker om det med Fedtet, — du tapre Dreng, spurgte Skovfogeden. Aah, — sagde Bjørn, — det er bare noget, jeg har læst et Sted. Engang i Amerika blev et Tog standset paa den Maade. — Men det skal nok blive dejligt at holde Jul i Overmorgen, tilføjede han og faldt i Søvn.

Men inde paa Hovedbanegaarden var der stor Trængsel. Mange var ved Toget for at hente Venner og Familie. Da lød det gennem Højttaleren: Hallo! Hallo! Hurtigtoget sydfra, ordinær Ankomst Kl. 23.10, er forsinket ca. 50 Minutter!

Det er det, jeg siger, vrissede en ældre Dame arrigt, — de Baner er *aldrig* præcise! Og i Aften, hvor der ikke er Sne, er der virkelig ingen Grund til det. Man burde klatre ...

FÆDRE

VEJR

OVER VORT

Fig. 1. *Als Kirke.* Se hvor smukt den ligger paa den høje Banke ud mod Kattegat.

Fig. 2. *Hee Kirke.* Ogsaa Taarnet er her bygget af Granitkvadre.

Fig. 3. *Sædder Kirke.* Typisk sjællandsk Landsbykirke. Kor og Skib fra 12. Aarh., Kammene er dog en gotisk Tilføjelse.

Paa jeres Ture har I sikkert ofte glædet jer over vore dejlige Kirkebygninger. Hvor er disse Kirker dog i al deres Enkelhed, og hvor har vore Forfædre dog fat at lægge dem skønt! Oftest har man lagt dem paa Top, hvorfra de præger hele Landskabet — som f. E. Kirke i Østjylland (Fig. 1), eller man har lagt dem Sø eller Fjordarm med udpræget Sans for, hvad der vilde tage sig ud. Vort danske Landskab vilde i Sandhed være fattigt uden disse ca. 2000 Kirkebygninger.

Hvor virker vore Kirker dog ærværdige! Ikke blot fordi de er indviet til at være det Sted, hvor vi samles til Gudstjeneste, men ogsaa fordi de er saa gamle. Kirkerne er de ældste Bygninger, vi overhovedet har. De allerfleste af dem er fra Middelalderen og bygget i den romanske Stilperiode, der strækker sig fra ca. 1100 — ca. 1250. Nogle af dem er altsaa op til 850 Aar gamle! Størsteparten af de romanske Kirker er bygget af Kampesten — enten af raa eller kløvet Kamp, hvilket mest er Tilfældet paa Øerne, eller af tilhugne Kvadre som f. Eks. Hee Kirke i Jylland, hvor de fleste Kvaderstenskirkker findes (Fig. 2). Til en saadan Kvaderstenskirk kunde der medgaa op til 2000 tilhugne Kvadre — et ikke ringe Arbejde! Henimod Slut-

Fig. 4. *Brønshøj Kirke.* I romanske Vinduer i Øst

FÆDRENE KIRKE

VEJRSLAAET STAAR OVER VORT ARBEJDES SOMMER

Af J. Exner

Paa jeres Ture har I sikkert ofte glædet jer over vore mange dejlige Kirkebygninger. Hvor er disse Kirker dog smukke i al deres Enkelhed, og hvor har vore Forfædre dog forstaaet at lægge dem skønt! Oftest har man lagt dem paa Bakkens Top, hvorfra de præger hele Landskabet — som f. Eks. Als Kirke i Østjylland (Fig. 1), eller man har lagt dem ved en Sø eller Fjordarm med udpræget Sans for, hvad der vilde tage sig ud. Vort danske Landskab vilde i Sandhed være fattigt uden disse ca. 2000 Kirkebygninger.

Hvor virker vore Kirker dog ærværdige! Ikke blot fordi de er indviet til at være det Sted, hvor vi samles til Gudstjeneste, men ogsaa fordi de er saa gamle. Kirkerne er de ældste Bygninger, vi overhovedet har. De allerfleste af dem er fra Middelalderen og bygget i den romanske Stilperiode, der strækker sig fra ca. 1100 — ca. 1250. Nogle af dem er altsaa op til 850 Aar gamle! Størsteparten af de romanske Kirker er bygget af Kampesten — enten af raa eller kløvet Kamp, hvilket mest er Tilfældet paa Øerne, eller af tilhugne Kvadre som f. Eks. Hee Kirke i Jylland, hvor de fleste Kvaderstenskirkirker findes (Fig. 2). Til en saadan Kvaderstenskirkirke kunde der medgaa op til 2000 tilhugne Kvadre — et ikke ringe Arbejde! Henimod Slut-

ningen af den romanske Periode begyndte man at bygge Kirker af store Teglsten, de saakaldte Munkesten. De allerfleste romanske Kirker bestod oprindeligt kun af Kor og Skib, men senere i den gotiske Stilperiode, fra ca. 1250 — ca. 1500, fik de som Regel bygget Taarn og Vaabenhus til, og Loftet, der oprindeligt var fladt Bjælkeloft, blev i de fleste Tilfælde erstattet

med Hvælvinger. Endvidere blev i samme Periode de smaa romanske Vinduer (i »Rundbuestil«) gjort større, særlig paa Sydsiden, og formede i »Spidsbuestil« som f. Eks. paa Brønshøj Kirke (Fig. 4). En typisk romansk Kirke paa Sjælland med tilbygget gotisk Taarn, Vaabenhus og Sædderkirke har vi i Sædder Kirke (Fig. 3). De Kirker, der blev bygget i den gotiske Periode, er saa altsaa sige alle af Munkesten, og det er karakteristisk for dem, at Kor og Skib sædvanligvis gaar ud i een uden nogen skarp Adskillelse. Medens vi ikke har særlig mange gotiske Landsbykirker — som f. Eks. Boeslunde (Fig. 5) og Vindeby (Fig. 6) — er de fleste af vore middelalderlige Købstadkirker fra denne Periode.

Af Kirkernes oprindelige Inventar er Døbefontene de ældste. Naar man kommer ind i en af vore gamle Kirker, bør I lægge vel Mærke til Fontænen. Hvis den er af Sten, er den sikkert lige saa gammel

Fig. 4. Brønshøj Kirke. Kor og Skib fra 12. Aarh. Læg Mærke til de romanske Vinduer i Østgavlen og de gotiske Vinduer paa Sydsiden.

FÆDRENE KIRKE

VEJRSLAAET STAAR OVER VORT ARBEJDES SOMMER

Af J. Exner

Paa jeres Ture har I sikkert ofte glædet jer over vore mange dejlige Kirkebygninger. Hvor er disse Kirker dog smukke i al deres Enkelhed, og hvor har vore Forfædre dog forstaaet at lægge dem skønt! Oftest har man lagt dem paa Bakkens Top, hvorfra de præger hele Landskabet — som f. Eks. Als Kirke i Østjylland (Fig. 1), eller man har lagt dem ved en Sø eller Fjordarm med udpræget Sans for, hvad der vilde tage sig ud. Vort danske Landskab vilde i Sandhed være fattigt uden disse ca. 2000 Kirkebygninger.

Hvor virker vore Kirker dog ærværdige! Ikke blot fordi de er indviet til at være det Sted, hvor vi samles til Gudstjeneste, men ogsaa fordi de er saa gamle. Kirkerne er de ældste Bygninger, vi overhovedet har. De allerfleste af dem er fra Middelalderen og bygget i den romanske Stilperiode, der strækker sig fra ca. 1100 — ca. 1250. Nogle af dem er altsaa op til 850 Aar gamle! Størsteparten af de romanske Kirker er bygget af Kampesten — enten af raa eller kløvet Kamp, hvilket mest er Tilfældet paa Øerne, eller af tilhugne Kvadre som f. Eks. Hee Kirke i Jylland, hvor de fleste Kvaderstenskirkirker findes (Fig. 2). Til en saadan Kvaderstenskirkirke kunde der medgaa op til 2000 tilhugne Kvadre — et ikke ringe Arbejde! Henimod Slut-

ningen af den romanske Periode begyndte man at bygge Kirker af store Teglsten, de saakaldte Munkesten. De allerfleste romanske Kirker bestod oprindeligt kun af Kor og Skib, men senere i den gotiske Stilperiode, fra ca. 1250 — ca. 1500, fik de som Regel bygget Taarn og Vaabenhus til, og Loftet, der oprindeligt var fladt Bjælkeloft, blev i de fleste Tilfælde erstattet

med Hvælvinger. Endvidere blev i samme Periode de smaa romanske Vinduer (i »Rundbuestil«) gjort større, særlig paa Sydsiden, og formet i »Spidsbuestil« som f. Eks. paa Brønshøj Kirke (Fig. 4). En typisk romansk Kirke paa Sjælland med tilbygget gotisk Taarn, Vaabenhus og Sakristi har vi i Sædder Kirke (Fig. 3). De Kirker, der blev bygget i den gotiske Periode, er saa at sige alle af Munkesten, og det er karakteristisk for dem, at Kor og Skib sædvanligvis gaar ud i eet uden nogen skarp Adskillelse. Medens vi ikke har særlig mange gotiske Landsbykirker — som f. Boeslunde (Fig. 5) og Vindinge (Fig. 6) — er de fleste af vore middelalderlige Købstadkirker fra denne Periode.

Af Kirkernes oprindelige Inventar er Døbefontene de ældste. Naar I kommer ind i en af vore gamle Kirker, bør I lægge vel Mærke til Fonten. Hvis den er af Sten, er den sikkert lige saa gam-

Fig. 4. Brønshøj Kirke. Kor og Skib fra 12. Aarh. Læg Mærke til de romanske Vinduer i Østgavlen og de gotiske Vinduer paa Sydsiden.

ES KIRKE

ET STAAR

JEDES SOMMER

Exner

ningen af den romanske Periode begyndte man at bygge Kirker af store Teglsten, de saakaldte Munkesten. De allerfleste romanske Kirker bestod oprindeligt kun af Kor og Skib, men senere i den gotiske Stilperiode, fra ca. 1250—ca. 1500, fik de som Regel bygget Taarn og Vaabenhuse til, og Loftet, der oprindeligt var fladt Bjælkeloft, blev i de fleste Tilfælde erstattet med Hvælvinger. Endvidere blev i samme Periode de smaa romanske Vinduer (i »Rundbuestil«) gjort større, særlig paa Sydsiden, og formet i »Spidsbuestil« som f.

fra 12. Aarh. Læg Mærke til de gotiske Vinduer paa Sydsiden.

Eks. paa Brønshøj Kirke (Fig. 4). En typisk romansk Kirke paa Sjælland med tilbygget gotisk Taarn, Vaabenhuse og Sakristi har vi i Sædder Kirke (Fig. 3). De Kirker, der blev bygget i den gotiske Periode, er saa at sige alle af Munkesten, og det er karakteristisk for dem, at Kor og Skib sædvanligvis gaar ud i eet uden nogen skarp Adskillelse. Medens vi ikke har særlig mange gotiske Landsbykirker — som f. Boeslunde (Fig. 5) og Vindinge (Fig. 6) — er de fleste af vore middelalderlige Købstadkirker fra denne Periode.

Af Kirkernes oprindelige Inventar er Døbefontene de ældste. Naar I kommer ind i en af vore gamle Kirker, bør I lægge vel Mærke til Fonten. Hvis den er af Sten, er den sikkert lige saa gam-

Fig. 5. Boeslunde Kirke. Husene samler sig om Kirken, der er helt ombygget i den gotiske Periode.

Fig. 6. Vindinge Kirke, ombygget i den gotiske Tid. Taarnet har Gavle til alle fire Sider.

Fig. 7. Bregninge Kirke, fra det 12. Aarh., med det gamle Stendige.

Fig. 8. Gislunge Kirke, der nu er fredet mod skæmmende Bebyggelse i dens umiddelbare Nærhed.

mel som Kirken selv. Saa skal I tænke paa, at her ved denne Døbefont er Sognets Børn blevet baaret til Daaben Slægt efter Slægt i maaske 800 Aar! Og saa vil det maaske gaa jer som mig: man bliver betaget og grebet. Af Kirkernes øvrige Inventar skal I ogsaa lægge Mærke til de gamle udskaarne Altertavler og Prædikestole, som sandsynligvis er skaaret i det 17. Aarhundrede. En Del Altertavler med Helgener og Madonnabilleder er dog katolske og udskaaet før

klods op til. Og endelig skal I flokkes om Fædrenes Kirke.

Jeg kan godt lide at se paa Boeslunde Kirke. Se, hvor Husene har samlet sig om den ligesom Kyllingerne om deres Mor! Saaledes skal ogsaa I søge hen til Kirken og lytte til dens Tale — det glade Budskab om Jesus Kristus som Verdens Frelser. Kirken er nu alligevel smukkest, naar den er fuld af Mennesker — ikke mindst af unge!

Fig. 9. Grundtvigs gamle Kirke i Udby.

Et Juledigt

AF H. C. FREDERIKSEN (1897)

Tegning: Aug. Jerndorff

*Om Vinteren synger der ingen Fugl;
men naar Aaret helder, saa kommer Jul,
og ud fra Hjertets dybeste Gange
bryder sig Vej de glædeste Sange;
glade Jul, dejlige Jul,
Glæden vover sig frem af Skjul,
Glæden med Sangen flyver mod Sky,
alle vi bliver som Børn paa ny,
træder i Ring vor letteste Dans,
tænder vort Træ og binder vor Krans
om Krybben, hvor Barnet blunder,
og ej paa hans Fødsel vi grunder,
vandrers paa Bethlehems Marker ud,
hvor Hyrderne hører nyt fra Gud,
vandrers herfra til Østerland
og gæster den gamle Stjernemand,
byder velkommen Guds Engle smaa
med dejlige Solskinsklæder paa,*

*synger om Julens velsignede Bud,
der glæder gamle og unge;
hvad Englens sang i Verden ud,
skal vi være med at sjunge,
gæster den fattige Jomfru i Løn,
der sidder med Himmelens Kongesøn,
lover og priser den Herre kær,
at han Menneske vorden er,
ser til den dejlige Himmel blaa
med alle de gyldne Stjerner paa,
synger til Gud om Barnekaar,
klynger os til vort Fadervor,
klynger os til vor Far og Mor,
dejlig er Himmel, og dejlig er Jord,
dejligt er Tæpperne lyseblaa
engang i Guds Himmel til Kirke at gaa
og saa bære Bud i al Evighed,
om hvad vi nu kun stykkevis ved.*

EN SPEJDEROPLEVELSE

Ove Holm,

Danmarks første Drengespejder, Formanden for Det Danske Spejderkorps, har naturligvis i sin 35-årige Spejdetid haft en Masse spændende Oplevelser. Her er en af dem:

Ove Holm

I 1916 var jeg med Rektor Hartvig-Møller paa Vandretur i Lapland. Jens Hvass og jeg har ved Lejrbaal ofte fortalt om vore mange Oplevelser under en spøgefuld Form, saa at man maaske ikke ved, hvor meget af det, der er Spøg, og hvor meget der er virkelige Oplevelser. Her er en enkelt som den foregik.

Patruljerne var startet om Morgenens hver i sin lille Robatur i Lapland. Jens Hvass og jeg har ved Lejrbaal ofte fortalt om vore mange Oplevelser under en spøgefuld Form, saa at man maaske ikke ved, hvor meget af det, der er Spøg, og hvor meget der er virkelige Oplevelser. Her er en enkelt som den foregik.

Patruljerne var startet om Morgenens hver i sin lille Robatur i Lapland. Jens Hvass og jeg har ved Lejrbaal ofte fortalt om vore mange Oplevelser under en spøgefuld Form, saa at man maaske ikke ved, hvor meget af det, der er Spøg, og hvor meget der er virkelige Oplevelser. Her er en enkelt som den foregik.

Patruljerne var startet om Morgenens hver i sin lille Robatur i Lapland. Jens Hvass og jeg har ved Lejrbaal ofte fortalt om vore mange Oplevelser under en spøgefuld Form, saa at man maaske ikke ved, hvor meget af det, der er Spøg, og hvor meget der er virkelige Oplevelser. Her er en enkelt som den foregik.

Da jeg kom over til Lejren, viste det sig, at der manglede endnu 2 af Turens Deltagere, hvoraf den ene var nuværende Pastor Fritz Lerche. Han kom imidlertid senere paa Aftenen, og jeg maa sige, at jeg var noget beskæmmet over at høre, at han var svømmet over Elven deroppe, hvor jeg var veget tilbage for det.

Jens Grane,

KFUM-Spejdernes Stifter og nuværende Formand, har i Aarenes Løb truffet Tusinder af Dreng:

Det var i 1910. Vi havde begyndt vort Spejderarbejde famlende og usikkert, men med godt Humor, og Drengene var vældig med i alt det nye, de oplevede.

Blandt disse første Dreng var der een, der ligesom faldt udenfor. Det var, som om han kun nedtvungent var kommet ind i vore Rækker, han var vanskelig at komme paa nært Hold, og det var, som om han ikke greb Spejderkammeratskabet og det heller ikke ham. Han gjorde sine Ting godt, mødte flittigt, men en skønne Dag kom han ikke mere, trods Forerens gentagne Besøg i hans Hjem. Han var fra et lille Hjem i den indre By, og al hans Fritid maatte tages i Brug for at hjælpe med til Hjemmets Opretholdelse, og det var for ham vigtigere end Spejderlivet.

Saa gik Tiden, Korpset voksede, og jeg kendte ikke mere de enkelte Dreng.

Jeg stod paa Korpslejrpladsen ved Hjortekær 1935, hvor 987 Telte lyste op og talte deres tydelige Sprog om et Korps i Vækst, og hvor hele Lejrlivet var en vældig Oplevelse ogsaa for os gamle. Det myldrende Liv, den herlige Sol, de mange glade Gutter, alle de Besøgende, der kom dels for at se, hvad der foregik, dels for at hilse paa deres Pøder, og endelig Lejrbaalene, som var den festlige Afslutning paa Dagene, — det var alt sammen med til at skabe uforglemmelige Minder.

Umiddelbart før Signalet lød til Samling om Lejrbaalet, kom et Ægtepar hen til mig, og Manden spurgte, om jeg kunde kende ham. Jeg betænkte mig lidt og betragtede ham nøje, jeg var ikke helt sikker, men da jeg saa nævnede det rigtige Navn, gled der et taknemligt Smil over hans Ansigt, da han sagde til sin Kone: »Kan du ser, Mor, jeg fik Ret, det er det rigtige Sted, vor Dreng er kommet.«

Det viste sig saa, at det var Drengen, der i sin Tid tilsyneladende ikke var faldet til, men som — uden at vi vidste det — alligevel havde suget til sig af det, vi vilde ham; og han havde levet med det indtil den Dag, da han havde kunnet give sin ældste Dreng en grøn Bluse paa.

»Kan De huske,« sagde han, »vor Julefest nede i Gymnastiksalen, med Æbleskiver og alt det andet dejlige? Den Aften vidste jeg, at jeg maatte gaa, men jeg var ogsaa sikker paa, at jeg skulde

komme frem i Verden og naa at blive baade Dansk og Kristen!«

Saa gav han os sin Dreng, for at han maatte kunne opleve mere af Spejderlivets Glæde, end han selv havde faaet Lejlighed til.

Jens Hvass,

nu Skovrider i Rold Skov, mangeaargig Førertræningsleder og inspirerende Leder af Konkurrencer, Lejre o. s. v.:

De hollandske Spejderførere havde inviteret til fin Frokost i et meget stort Telt. Det var i Jamboreen 1937, og jeg stod som altid lidt dansk genert i Baggrunden henne i det ene Hjørne. I samme Hjørne stod en turbanklædt, flødechokoladebrun Inder med meget hvidt i Øjnene, lille, tyk og ogsaa genert. Vi skulde til Bords, og den forknytte Inder spurgte mig med bedende Stemme, men paa ulasteligt Engelsk, om jeg ikke nok vilde vise ham, hvad af Maden der var lavet af Svinekød, for det forbød hans Religion ham at spise. Som gammel Wood-craftmand vejledede jeg paa kyndig Vis min nye Spejderven gennem Bordets forskellige Glæder, men følte mig dog kun helt sikker i mine Raad, naar han holdt sig til Knækbrødet!

Jeg maa have klaret det saa nogenlunde til Inderens Tilfredshed, for da vi var færdige spurgte han mig, om jeg ikke vilde med ham hjem for at se hans Kone.

Min lille, tykke Ven viste sig at være Rajaen af Dhenkanal, altsaa det meste af en indisk Konge, og samtidig var han Chef for de indiske Spejdere og Indehaver af Indiens bedste Tigerjagt. Dette sidste havde sat dybe Spor i hans Tilværelse i Form af nogle misundelsesværdige Ar efter en Tigerklo i højre Laar, saa langt nede, at man heldigvis tydeligt kunde se dem nedenfor det Sted, hvor de korte Spejderbukser holdt op.

Rajaen boede paa et flot Hotel i Nærheden af Jamboreelejren sammen med sin Kone, sin Reservekone, sine to yngre Brødre, sin Læge, sin Sekretær, sin Kok og en Del andre Tjenestefolk.

Da vi var kommet op paa hans Værelse, bad han sin Reservekone træde frem og skænke mig forskellige Gaver, hvoriblandt den indiske Spejderbog, som Rajaen selv havde oversat.

Naa, vi talte om løst og fast, Rajaen og jeg, og han fortalte bl. a., at alle Rajaer var mere eller mindre i Familie med hinanden, »og ser du, vi er alle Regenter og i Reglen tillige Krigere.« »Ja, men du er da ikke Krieger,« indskød jeg, for han saa saa rund og fredelig ud. »Jo, saa sandelig er jeg det, og jeg har altid min Sabel hos mig.« Da jeg ikke havde set nogen Sabel dingle ved hans Spejderbælte, spurgte jeg, hvor han for Tiden gemte den. »Her,« sagde han, og fra en Kiste under Sengen rakte han mig en fornemt ciselert Sølvkrumsabel med lækkert vin-

Grane

Jens Hvass

rødt Silkestof anbragt ved Hæftet. Det var et meget smukt Vaaben. Jeg nød at veje det i min Haand og begyndte forsigtigt at trække Sablen af Skeden. Pludselig fo'r Rajaaen op, og med alle Tegn paa yderste Ophidselse greb han Sablen, inden jeg havde faaet det skarpe Instrument helt ud af sit Gemme og raabte med sitrende Stemme, at hans Religion krævede, at dersom hans Sabel kom af Skeden, *skulde han bruge den omgaaende og se Blod!!* Jeg kunde mærke, at det var dybeste Alvor for ham og sank en Klump i Halsen samtidig med, at jeg glædede mig over, at mit Hoved endnu sad fast ovenover mit Gilwelltørklæde!

Det var interessant at komme nærmere ind paa en Spejderkammerat med en saa fremmed Indstilling til mange af Livets Problemer. Vi blev efterhaanden særdeles gode Venner. Han inviterede mig paa Tigerjagt og meget andet, og da vi havde talt en Del om Skovbrug, kunde jeg mærke, at han ikke var helt paa det rene med, hvad jeg egentlig foretog mig, og han rettede derfor følgende orienterende Spørgsmaal til mig: »Sig mig, Jens, ejer du de danske Skove, eller bestyrer du dem kun?!!

Fru Hanna Holmblad Lund,
de blaa Pigespejders Chef, der fornylig havde 25 Aars Spejderjubilæum, har følgende Oplevelse:

Vi var to jyske Patruljer, som i Sommeren 1922 foretog en Vandretur i Sønderjylland. De fleste af os var for første Gang Syd for Kongegrænsen, og med opladt Sind vandrede vi fra Sted til Sted i det Stykke Land, vi havde hørt og læst saa meget om.

Vore Grejer trak vi paa en Kærre, vi overnattede, hvor vi kom frem og mødte en enestaende Gæstfrihed.

En Dag paa Als, da det nærmede sig »Klemmetiden«, fandt vi en skyggefuld Grøftkant, hvor vi holdt Hvil. Klemmerne var store og tykke, men de gled godt ned sammen med friskt Vand, vi hentede i Brønden i et lille Hus i Nærheden. Da vi havde siddet lidt, kom Konen fra Huset sammen med 3-4 Børn hen og underholdt sig med os. — Vi havde hele Turen benyttet os af alle Chancer til at snakke med Folk, saa inden længe gik Sluddereren ogsaa med vor nye Bekendt. — Vi hørte, at hun var Krigsenke og nu var alene om at dyrke sit lille Sted sammen med Børnene. Vor Medfølelse gjorde os store Piger kejtede og tavse, imens der i os vaagnede en Forstaaelse af, hvordan vore Landsmænd Syd for Grænsen havde maattet kæmpe og ofre for at blive det, der for os var en Selvfølge: danske Borgere.

Efter en Stund gik Konen tilbage til Huset, og vi sad lidt og talte om hende. Saa stod hun pludselig midt iblandt os igen og denne Gang bærende paa Svesketærte med Flødeskum.

»Værsaagod og spis,« sagde hun med et Smil. »Det er min Fødselsdag i Dag, derfor har jeg Kager, og denne skal I have, fordi I er kommet herved for at lære os Sønderjyder at kende!«

Med sin Gave og med sine Ord gav denne sønderjyske Kone os en varm, rig Oplevelse — en af de mange en Spejders Tilværelse er rig paa.

Frk. Märta Stjernswärd,

Det Danske Pigespejderkorps' Souschef, fortæller:

Et mærkeligt Brev falder ind ad Døren — »Ekspedition til Eventyrlandet Pilugama«, en indtrængende Opfordring om at drage ud for at befri dette Eventyrland fra en grusom Nabohøvding og hans Folk. »Mod ved Byens østre Port Mandag Kl. 16 i Uniform med Week-end Oppakning. Ekspeditionen sluttet Tirsdag i Morgentimerne!« Ingen Underskrift. — Telefonen kimer: Har du faaet et mystisk Brev. Det har jeg ogsaa. Det opklares, at vi er flere Deltagere i Ekspeditionen. — Men hvem staar bagved? En lumsk Mistanke breder sig, der har længe været Tale om en Indvielse af det nye Køjværelse i Spejderhuset, vi beskylder nu hinanden gensidig for at være Festarrangøren. Alle nægter sig skyldige. Vi bestemmer os for at drage ud, saa baade vi og de, der vil gøre lidt Grin med os, kan mere sig.

Mandag — vi mødes — Besked i Garderoben: »Tag Toget til Holte.« — Med Mod og Beslutsomhed begiver vi os ud i Skoven, forberedt paa det værste. Efter forskellige Genvordigheder naar vi Herskerens Bolig. For at opmuntre og styrke os til vor videre Færdin inviterer han os til et festligt dækket Bord, hvor hans tro Tjener Ole skænker og hygger om os og vor medbragte Mad. Vi sidder paa Sølerød Kro! Ole er standhaftig, han røber intet, udleverer os kun en Nøgle og Besked om, hvor vi kan finde Hytten, vi skal overnatte i. — Farvel kære Køjer derhjemme!

Saa vandrer vi ud. Det store Gys — ad mørke Veje mod ukendte Maal og den stadige Trusel om Fjender og Overfald hængende over vore arme Hoveder. Vi naar alle uskadt Hytten. Her skal udvises stor Forsigtighed. »Luk Døre og Skodder forsvarligt.« — Uhyggen breder sig! »Alle skal være i Poserne Kl. 22.30.« LUFTALARM — hvad kommer det os ved. Vi kryber i Poserne, men hvordan kommer vi ind til Arbejdet i Byen næste Morgen fra dette fjernt liggende Sted? Vi er knap saa tilfredse med Arrangementet mere. — Det var nu bedre med de hjemlige Køjer!

Vinden suser, det pusler derude, vi indgyder hinanden stort Mod, er meget vaagne — og saa venter vi. En hæsleg Lyd — Afbæsning! En godnat Hilsen skal læses Kl. 23: »Staa op, pak sammen, tag Tog til København!« Et Ramaskrig — saa er det alligevel vore egne Køjer — op i en Fart, mægtig Travlhed og saa igen LUFTALARM! Det har Arrangørerne vist ikke taget med i Beregningerne. Der sidder vi — lyse Udsigter. Tiden gaar, vor eneste Chance er nu sidste Tog, vi naar det aldrig — Afbæsning! Ud af Døren, hen ad Vejen — den er lang. Vi naar det, aander lettet op, og saa gaar de to til Bekendelse, der har arrangeret det hele. Vi andre er i

Tvivl, om vi skal være meget vrede eller sige pænt Tak for en morsom Oplevelse.

Østerport — LUFTALARM! Ud af Døren, hen ad Gaden, vi har jo ikke ret langt. Og saa endelig — paa Hovedet i Køjerne, hvor vi hviler dejligt oven paa alle Strabadserne. — Og saadan gik det til, da nogle af de »gamle« skulde indvie Spejderhusets Køjværelse. — Ekspeditionen sluttede Tirsdag i Morgentimerne!

Vilh. Kolthoff Nielsen,

mangeaarsig Korpssekretær, lige frisk ved en Bibeltime og som Lejrbaalsleder:

Min Spejderoplevelse? — Ja, det er ikke let at vælge mellem de mange, men lad mig gaa tilbage til 1930. Det var paa Lillebæltsøen Fæno. Korpslejren var forbi; men tilbage var vi 15 grønne, der skulde opleve endnu en Lejr, nemlig otte Dage sammen med Hundrede Spejderkammerater fra 11 andre Lande.

Det er ikke Amerikanernes stadig rullende Filmsapparat eller Tyskernes muldvarpeskudsagtige Telte eller Franskmandenes livlige Sange eller Korpsets daværende Formands Optræden i bar Skjorte (Kejserens nye Klæder, forstaar I!), som jeg vil fortælle om, men om den Aften, da jeg fik min »torch of friendship« eller Venskabsfakkel, som man vel vil kalde den herhjemme.

Hver enkelt Deltager havde faaet Besked om at snitte sig en Fakkel, en Gren paa et halvt Hundrede Centimeter, udsmykket efter Behag. Og saa mødtes vi i Skumringen paa Lejrbaalspladsen. Baalet var lagt til Rette, men mod Sædvane var det ikke tændt. Saa kom Lejrchefen — en herlig Amerikaner — fra sit Telt med en blussende Fakkel, en Gren som vor, omviklet i den ene Ende med brændbart Stof. Inden han med Faklen antændte vort Venskabsbaal, som han kaldte det, fortalte han, at hans Fakkel første Gang var blevet tændt ved et Baal i Østrig, hvor Mænd fra mange, forhen krigsførende Nationer, havde givet hinanden Løfte om at arbejde for Venskab og Forstaaelse mellem Alverdens Drenge. Siden da havde den tændt Venskabsbaal i flere Verdensdele, — og nu skulde den altsaa tænde vort Baal.

Stilfærdigt satte han Faklen hen til det tilrettelagte Brænde, lidt efter lidt slikkede de første Flammer forsigtigt op, og snart lyste Baalet langt ud over Marker, Skov og Bælt.

Vi havde det festligt som altid ved Baalet, men højtideligt var det til sidst, da hver enkelt af os fra de 12 Lande tændte vor Fakkel ved det fælles Baal. Og mens alle Faklerne lyste i den stille Nat, fik vi at vide, at vor Spejderopgave var at bringe Venskabsilden videre til vore Spejderkammerater, saa Verdensvenskabet maatte styrkes og ikke Hadet, men Kærligheden brænde i vore Hjerter.

— Om jeg stadig har min Fakkel? Selvfølgelig! Ganske vist er den blevet kortere med Aarene, for den har været med til at tænde Venskabsbaal baade herhjemme og i Udlandet, men jeg gemmer den stadig og glæder mig til den Aften, da den atter skal tænde et Venskabsbaal, hvis Lys uhindret maa skinne langvejs bort gennem Nattemørke.

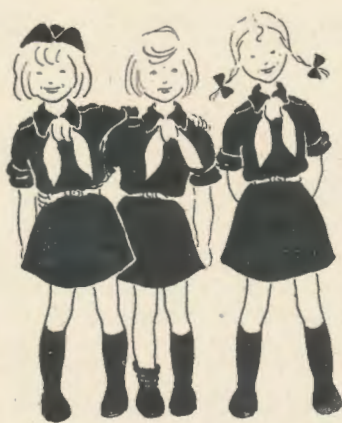
Hanna Holmblad Lund

Märta Stjernswärd

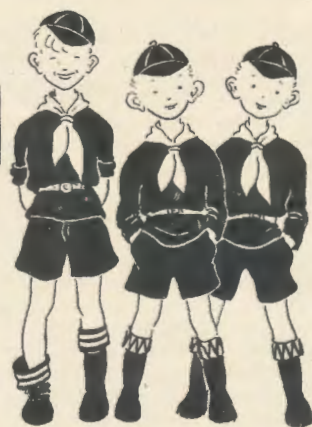

Kolthoff

JULEGOOD-TURN SKAL DER TIL

AF ANNESOFIE HERMANN
ILL. THORA LUND

DER var i den lille By det Aar ikke ret mange Ulveunger eller Blaamejser — og det maa vel saa tjene til de stores Undskyldning, naar de saa tit glemte at tage de smaa med i Betragtning.

De var efterhaanden kun tre Ulve: Jørgen, der var lang og foretagsom, og Tvillingerne, der hed Dan og Mark og følgelig altid gik under Fællesbetegnelsen »Danmark«, og tre Blaamejser, blandt hvilke Jette var den ledende og Mette og Anette saa uadskillelige, at de godt kunde gaa for ogsaa at være Tvillinger. For Nemheds Skyld holdt man Fællesmøder med disse seks unge haabefulde Mennesker, og naar man glemte at holde Møde med dem, klarede Jørgen og Jette selv de Paragraffer, det var de saa vant til, og de arbejdede og legede udmærket sammen alle seks. Men naar de var i Skole, saa de ikke til hinanden, »Danmark« knejsede med smaa stramme Bukseender og sagde, at Pigerne var saa tøse, og Jette hoppede Paradis med yndefulde Sving i Smaaaflethninger og raabte arrigt til Jørgen, at han kunde vel nok se sig for og ikke være saa vild.

Men til Jul blev det for galt med de stores Forglemmelser. Da Jørgen en Dag spurgte deres Flokfører, der ogsaa havde en hel Masse andre Spejdertillidshverv, hvad de i Aar skulde lave som good-turn, sagde hun frækt og ligeud, at »de smaa« i Aar overhovedet ikke skulde lave good-turn, Spejderne skulde spille noget Komedievæsen og derved indtjene Penge til et eller andet over mindreaariges Hoveder svævende Formaål, saa Ulveungerne og Blaamejserne skulde i Aar ikke lave noget.

Derefter glemte hun at komme til deres næste Møde, eller ogsaa var hun til Prøve paa sin Komedie, for hun var Heltinde og skulde myrdes eller i hvert Fald slaas halvt ihjel med en Brødkniv paa en Balkon i Maaneskin — for dog i sidste Akt bleg og fattet at forenes med sin Helt. Det sagde i hvert Fald Rygterne i Byen, men i »Hulen« sad den

lille forglemte Bande og var i rigtig daarligt Humør. »Hulen« var Bandens Trøst, det var et Have- og Legehus i Jettes Have, og Jette, som maatte alting for sin Far, maatte ogsaa fyre i den lille Ovn, saa der sad de seks paa Skamler rundt om Ilden og snakkede om, at nu var det ved at blive for galt med de store og deres Forglemmelser, og hvis de ikke skulde gøre good-turn i Aar, saa var der slet ikke noget ved det hele, og saa vidt de vidste, saa var det da noget af det allervigtigste dette med at gøre en god Gerning, og til Jul var det da noget af det allervigtigste. Og saa surmulede de lidt, og Ovnen røg lidt, og det var altsammen meget sørgeligt. Men Jørgen havde ikke været den foretagsomme Jørgen, og Jette havde ikke været den altid hittepaasomme Jette, hvis de ikke i Munden paa hinanden pludselig havde raabt: »Jamen, det er da ogsaa lige meget! Vi kan da lave en good-turn for os selv!«

Det var baade Mette og Anette, der sad med hinanden om Halsen, og Dan og Mark, der sad og var saa aldeles ens, allesammen med paa, — og saa begyndte Planerne at hvirvle og gnistre. Det skulde i hvert Fald være noget med en Kurv til en fattig Familie, der ikke havde smagt Mad siden sidste Jul. Jette fablere om en Familie, der kun havde een Strømpe tilsammen, som Fader og Moder og syv Børn maatte skiftes til at tage paa, og Jørgen vidste om en anden Familie med en fordrukken Far, der havde smidt en Terrin Sødsuppe i Hovedet paa Konen i Fuldskab — men det syntes Mette og Anette var en uhyggelig Familie, som ikke fortjente en Kurv, og »Danmark« gav ogsaa et Fællesgny af Ubehag; men efter megen Snakken frem og tilbage enedes Jørgen og Jette — og dermed ogsaa de andre — om, at de skulde samle en god Kurv med Mad til en sær gammel Fisk af en Mand, der hed Noksen, og som boede en Fjerdingvej udenfor Byen i et lille Hus med sig selv. Der blev ganske vist sagt om ham

i Byen, at han helst vilde leve i Fred og aldrig vilde modtage noget af nogen — men et Menneske, der ikke vilde have en Julekurv, det havde man dog aldrig hørt om!

Saa det blev bestemt af det lille eneriske Folk, at der skulde samles lidt godt sammen til Noksen, — og derved blev det saa.

Juleaftens Formiddag mødtes de Sammensvorne i »Hulen« hver medbringende, hvad de havde faaet hjemmefra og hos den nærmeste Tante, og det var trods Krig og Uaar ikke saa lidt; der var Gryn og Juleøl med en glad Nisse paa, der var saakaldt Kaffe og Julebagværk, som de allesammen lige maatte smage paa, der var et Par Cigarer, som Jette ikke var kommet helt hæderligt til, men overfor den stegte And havde hun den bedste Samvittighed af Verden, den havde hendes Mor givet af et stort og godt Hjerte. Ingen Forældre vidste, hvem Gaverne var tiltænkt, for saa havde en enkelt maaske nok nedlagt Forbud mod Turen, men alle havde jo juletravlt, og det var jo kun saa flinkt og rørende af Børnene at tænke paa andre, og det var meget godt, at de var beskæftigede paa denne Formiddag, der ellers let for Smaafolk bliver Aarets længste.

Og afsted gik Turen. Sommetider slæbte Jørgen og Jette i Fællesskab, til andre Tider tog Tvillingerne i den ene Side af Hanken og de sammenslyngede Veninder i den anden Side, og fremad kom de da. Vejret var graat og taaget, og Skyerne hang dem næsten ned om Ørerne, og stolte var de alle seks, fordi det var lykkedes dem at slippe ud af Byen, uden at Spejderne opdagede, hvad de havde for.

Det var ikke saa helt let at finde Noksens Hus, som de havde tænkt sig, det var længe siden, de havde været ude af disse Kanter, og Verden saa anderledes ud i Vintertaage end i Foraarsolskin, men ved at spørge sig for, fandt de frem til det lille sære Hus; det laa lidt til-

bagetrukket fra den lille Vej i en Stump af noget, der vel engang havde været en Have, men som nu nærmest var en Urskov. Selve Huset, der var vindt og skævt, var helt til- og overgroet med Vedbend; det af Vinduerne, der stak frem, var snavset og støvet. Hyldebuske groede lige op af Huset og bogstavelig talt ud af Sprækkerne. Lige foran Indgangsdøren groede en kæmpestor Poppel, saadan, at man maatte sno sig for overhovedet at komme ind ad Døren. Der var intet Tegn til Liv, ingen Røg op ad Skorstenen, ingen Gøen som i alle de andre Gaarde, intet Svar, da de bankede paa Døren. Jørgen og Jette drøftede lidt, om de skulde lade Kurven staa uden for Døren, men de blev enige om, at det var en daarlig Idr, for saa kunde en tilfældig Hund komme og snuse i Indholdet og rende med Anden, ærgerligt vilde det da ogsaa være, hvis Noksen var rejst sin Vej, og ingen vilde faa Glæde af de gode Sager. Altsaa bankede de paa endnu en Gang, og da ingen svarede, lukkede de Døren op og kom ind i et lille skummelt, snavset og meget koldt Køkken. De stod igen lidt ubesluttsomme, indtil de hørte en arrig Stemme knurre inde ved Siden af: »Hvem der? Skrub af med Jer! Jeg kan ikke fordrage Børn!« Mette og Nette og Tvillingerne trak sig rædselsslagne tilbage mod Døren, men Jette traadte modigt hen mod Døren ind til den eneste lille Stue og sagde frejdigt ind i Mørket: »Goddag Hr. Noksen! Det er bare os, der kommer for at ønske Dem en glædelig Jul og give Dem en Julekurv!« »Jeg skal ingen Julekurv have!« lød det endnu mere arrigt inde fra Køjen, »jeg kan ikke fordrage Jul og Børn.«

De andre vil til deres Dødsdag bedre Jette, at hun ikke desmindre vandrede lige ind i Løvens Bur og stillede Kurven paa en Stol ved Siden af Alkoven, hvor det viste sig, at Menneskeæderen Noksen laa under et Bjerg af Dynner og Tæpper og Sække selv iført Diplomatarfrakke, gult, uldent Kameluldstørklæde og en rundpullet Hat, som Skyggen var klippet af og desuden med et Skæg saa stridt og vildt, at det stod til Havens tilgroede Tilstand.

Der var en lille Pause, hvor de andre fem forsigtigt nærmede sig Døren og kikkede ind, saa brummede det henne fra Sengen: »Jeg er syg. Jeg kan ikke taale saadan et Vejr. Jeg faar Ischias over det hele. Min Mave er elendig. Jeg har ondt i Øjnene. Det kan være, jeg har Mæslinger. Eller ogsaa er det noget med Leveren. Jeg kan altsaa daarligt holde til det!« Jette Doktorbarn saa fuld af faglig Interesse paa Fænomenet og erklærede: »Ja, jeg synes nu ogsaa, De ser noget syg ud, Hr. Noksen, altsaa det af Dem, man kan se for Skæg-

Jeg synes nu ogsaa, De ser meget syg ud, Hr. Noksen!

get. Jeg tror, De skulde paa Sygehuset! — men det kunde der nu slet ikke være Tale om, og den sære Mand mumlede og brummede en hel Masse, der ikke syntes at være saa farlig megen Mening i. Jette stod lidt ubesluttsom, der var for hende ingen Tvivl om, at her var en Patient, og en Patient skulde behandles, men Jørgen, der efter at have faaet taget Polypper ud, havde den største Respekt for Læger og Sygehuse, forstod saa udmærket, at der var andre, der heller ikke var begejstrede for Medicinens Fremskridt, saa han erklærede med frejdig Røst, at Hr. Noksen maatte jo da selv bedst vide, hvad han kunde taale, og naar han ikke kunde taale at komme paa Sygehuset, saa lignede det da ikke noget at plage ham med saadan noget paa en Juleaftens Dag, men om de saa ikke hellere skulde gøre lidt rent og pænt og fyre op? Det med Rengøringen faldt i de andre foretagsomme Menneskers Smag, og det med Fyringen syntes ikke at volde Urskovsmanden slet saa meget Ubehag, som hvad der ellers var blevet foreslaaet, men han besvor dem, at de ikke »maatte flytte eller røre noget som helst«, medens de gjorde rent, hvilket naturligvis straks vanskeliggjorde Processen. Drengene gik i Gang med at hente Brænde ind og efter Evne knække og hugge det i Stykker. Mette gned paa Ruderne med en Klud, som senere viste sig at være Stedets eneste Viskestykke, medens Noksen fra sit Dynebjerg jamrede over »det stærke Lys«, som han bestemt ikke kunde taale. Anette vaskede Gulv efter et plaskende og meget vaadt System, hvor hun omhyggeligt undgik Krogene og alle de mærkelige Ting, der laa spredt rundt om paa Gulvet, Støtler, Avispakker, Stokke, Kasketter med mere. For hver Ting, der flyttedes en Centimeter udbrød den stakkels Noksen

i Jamren og erklærede: »Jeg taaler det altsaa ikke. Jeg kan mærke det i min Ischias!« En god Idé var det, da Jette stak ham Daasen med Vanillekransene, dem kunde han øjensynlig taale, og mens han guffede dem i sig, glemte han at jamre og brumme. Det lykkedes Drengene at faa fyret op og kogt noget Vand til en Slags Opvask og senere til en lidt mærkelig Kaffe, — men det kan man ikke regne med, der er saa mange Kaffe-erstatninger, der smager sært!

Varmen tøede Noksen lidt op. »Hvad mon der ellers er i Kurven?« spurgte han, da han havde fortæret et Pund Vanillekrans af Borgmesterindens de byberømte. »Der er en And!« fortalte Jette glad ved Forandringen, »den tror jeg, Deres Ischias vil have godt af!« Anden gjorde det ganske af med Brumningen og Jeremiaderne. Med et ikke rent Haandklæde under Skægget satte Manden sig op i Sengen og gnavede i Anden med en Ædelyst, der hensatte de seks Børn i stum Undren, men som vilde fortælle enhver — ikke alene Jettes Doktorfar —, at det, denne Patient fejlede — udover at han maaske nok var lidt for sig selv i Hjernevindingerne — ganske simpelt var Sult.

Børnene var imidlertid færdige med deres saakaldte Rengøring og tændte et Par af de medbragte Julelys. »Jeg kan ikke taale og fordrage Lys!« brummede Noksen, men det var ikke overbevisende, og et Andelaar sad ham i Mundvigen og grødede hans Udtale. Ungerne stod lidt og vidste ikke, hvad de nu skulde finde paa, men saa tog de hinanden i Haanden og sang: »Glade Jul«. »Jeg kan egentlig ikke taale Støj!« erklærede Noksen, men sandelig om han ikke tog Laaret ud af Munden og gjorde et lille skævt, disharmonisk Forsøg paa at synge med!

Da Anden var fortæret Rub og Stub, satte Jørgen Husets eneste Kop hen ved Sengen med dampende Kaffe (eller alt-saa noget, der nok kunde ligne Kaffe), en Pose lyserød Konfekt og en af Jettes Fars Cigarer, og dermed syntes Noksens Ischias, Mavedaarlighed, Leveronde og Øjenfejl ganske at være kureret!

»Hør, nu maa vi gaa,« sagde Jette pludselig forskrækket, det var saa smaat begyndt at mørkne udenfor og sne. De lagde et Par favnfulde Brænde paa Ilden, ønskede god Jul til Hr. Noksen, der sad op i sin Seng med sin Frakke og afklippede Hat, rygende paa en af Doktorens bedste Cigarer og salig af Varmen, — »jeg er nemlig uendelig syg!« var det sidste de hørte, men det lød egentlig ikke overbevisende.

De havde et væmmeligt Snesjap imod sig, da de begyndte Hjemturen. Forrest gik Jørgen og Jette og bagefter de fire Tvillinger Haand i Haand. De var enige om, at deres good-turn var lykkedes, og de var visse paa, at var de ikke kommet — og netop i Dag, var den stakkels Mand død af sine Sygdomme og sin Sult.

Men det blev mørkere, Snesjappet

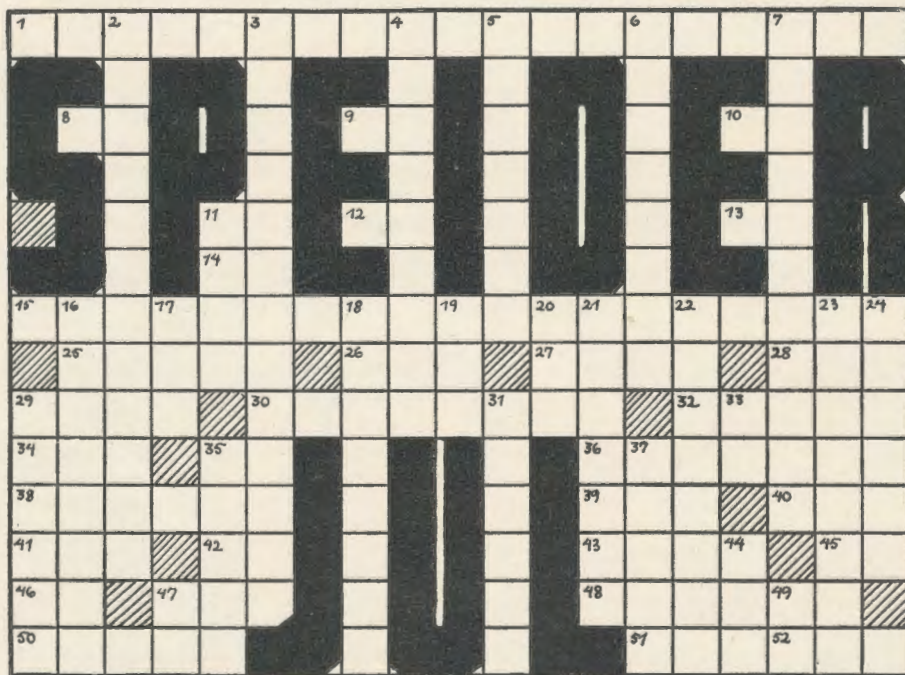
blev tættere og Blæsten haardere, og snart var det svært at se frem for sig. Jørgen og Jette havde en uhyggelig Fornemmelse af, at de havde gaaet meget længere lige ud, end de egentlig skulde, men de turde ikke sige det højt af Hensyn til de fire andre, som allerede var lidt forsagte og havde Tilbøjelighed til at sakke agter ud. »Paa et eller andet Tidspunkt maa vi jo da komme til et Hus!« hviskede Jørgen, men det gjorde de ikke, for pludselig stod de ved en Skov, og saa var der ikke andet for end at vende om igen, men nu stod det klart for dem alle seks, at de var helt vild-gaaende.

Det er ikke saa sjovt at være 8—9—10 Aar og alene i Mørket og Uvej, mens man tror, at Alverdens Juleherlighed, som man har glædet sig saa inderligt til, nu gaar ens Næse forbi. »Danmark«, Mette og Nette var tilbøjelige til at snøfte en lillebitte Smule, men Jørgen og Jette holdt en lille Fælestale og sagde ogsaa for at trøste sig selv, at før eller senere maatte de jo naa et Hus og Mennesker, og saa sagde de det een Gang til og »for Pokker« for at stive sig af, — og saa traskede de alle seks af i Mørket til en Afveksling med

Snesjappet i Ryggen, og pludselig folte de, at de var kommet ud paa en Landevej. Tre af dem vidste bestemt, at nu skulde de bare gaa til højre, og de andre tre havde aldrig været saa sikre paa noget, som at nu laa Byen lidt til venstre. Det skændtes de om med Stamp af Skistøvlerne i Snesjappet og mange vrede Ord, — og det var meget godt, for ellers var det ikke sikkert, at den Bil havde opdaget dem, som forsigtigt kom listende frem i det glatte Sjap og usigtbare Vejr. Og i Bilen sad ingen andre end Jettes Doktorfar, der uden mange Ord bundtede dem allesammen sammen bag i sin lille af Landlæge lugtende Vogn. »Der kan I selv se, at vi skulde til højre!« sagde Jørgen triumferende, men de andre var ligeglade, blot de nu var paa Vejen hjem.

Og rundt omkring i Hjemmene var de ikke nær saa bekymrede, som Ulvene og Mejslerne havde tænkt sig det i Mørket. »I blev jo nok lidt længe væk,« sagde de, »men vi tænkte, at naar I havde Flokføreren med, kunde det da aldrig gaa helt galt!« Det fortalte de hende senere, og jeg tror nok, hun blev lidt flov. I hvert Fald kom der nye og bedre Dage for den lille foretagsomme Bande.

PRÆMIE-OPGAVE

Vandret:

1. Spejderkonkurren-
rensen
8. Fred
9. Fineste Karakter
10. Ubekendt Person

11. Dampskib

12. Bryggeriprodukt
13. Svar
14. I Orden
15. Hjælpsomheden
25. Fyldepenne-

mærke

26. Bogstavet
27. Hovedstad
28. Jeg
29. Græsk Bogstav
30. Samlingspunkt

32. Fornøjel

34. Amk. General
35. Grine
36. Naivere
38. Meder
39. Verbalform

1. Præmie: Gavekort 50 Kr.
2. Præmie: Gavekort 25 Kr.
3. Præmie: Gavekort 10 Kr.
- til et af Spejderdepoterne
- 4-10. Præmie: Bøger

Aftegnet Løsning kan med Kontrolkort indsendes til Korpskontoret:
D.D.P., Lundsgade 6, København Ø.
D.D.S., Fiolstræde 19, København K.
KFUM-Sp., St. Kongensg. 77, Kbhvn. K.
inden 1. Februar 1945.

Tydeligt Navn og Adresse.

40. Indskæring	7. Spøgelset
41. Rigtig Side	11. Bydel i London
42. Forstavelse	16. Daarligholdte
43. I det	17. Pigenavn
45. Pronomen	18. Fordringsløse
46. Bekræftelse	19. Telegrambureau
47. Mønt	20. Epoke
48. Kun den	21. Kløede
50. Hundenavn	22. Klagen
51. De enkelte	23. Trædelen
	24. Skrive op
	29. Drengenavn
	31. Ens Vokaler
	33. Igen
	35. Sjæll. Landsby
	37. Snavsede
	44. Samle Is
	47. Som 12 vandret
	49. Kortforkortelse

Lodret:

2. Festligt Spejder-
møde
3. Dem med særlig
Hovedform
4. Paa Telte
5. Ens Konsonanter
6. Statsstyrelse

Af Zane Grey.

Oversat fra amerikansk af Christian Thomsen.

Tegninger af H. Lytzen.

BUFFALO JONES var ved at naa sit Maal! Hvert eneste vildt Pattedyr i Nordamerika vilde han jage, men jage paa sin egen Facon: enhver kan skyde og dræbe, men fange levende, med Lasso, det var en Sport for Mandfolk! Og nu var han lige i Hælene paa en dejlig stor Puma, Hundene glammede i lystig Jagt forude, og vi fire Mandfolk susede gennem Fyrreskoven, alt hvad vore herlige Dyr kunde strække ud.

Men kun faa Øjeblikke fik vi Lov at nyde denne Jagtens søde Fryd med bjæffende Hunde og pragtfulde Heste i vild Fart under mægtige Træer — saa var Pumaen sprunget op i et Træ; nu laa hun paa en død Gren femten Fod over de vilde, hylende og dansende Hunde.

»Nu er hun vores!« sagde Jones og sprang af Hesten. »Naa, Mis!« Hun var en pragtfuld Skabning — lang, smidig, med glansfuld Pels, en hvid Plet under Hagen og sorte Ørespidses. Hun snurrede ikke, men en stille truende Knurren lød stadig fra hende, mens hun med et koldt, fast Blik fulgte Hundenes Bevægelser; os ofrede hun ikke eet Sekunds Opmærksomhed.

Hundene var ogsaa værd at se paa. *Dan* rejste sig stadig og gik paa Bagbenene som nogen trænet Cirkushund, mens den fægtede med Forbenene og klynkede — det var for meget for den at se Løven der, lige uden for dens Rækkevidde. *Saunders* var ude af sig selv af Jubel; han, der ellers altid var ganske utilnærmelig og aldrig reagerede over for Kærtegn, fløj nu lige i Favnen paa mig og saa lige hen at sætte Forbenene paa Jones' Skuldre, Jones, som den ellers afskyede; og sandelig, derfra lige hen under Næsen paa *Mefisto*, min sorte Hest, — om det var for at kysse eller bide, kunde ingen se. Men mest forunderlig var *Moze*, som ganske stillede sine yngre Kammerater i Skygge, det gamle Liv: en Vindfælde laa op mod Løvens Træ, og den var han

løbet sine femten Fod op ad, før Jones fik Øje paa den — Mis derimod saa den og begyndte at blive urolig.

»Hej, din tossede Køter, kan du komme ned med dig!« Han kunde lige saa godt have talt til Klippeblokken, *Moze* fortsatte uforstyrret. Saa fik Jones fat i sin Lasso og gjorde den klar, smed Trøjen og klatrede op efter Hunden, som fik et Spark, saa den røg ud i Luften — kun for et Minut efter at være i Hælene paa ham igen; tyve Fod oppe fik den en ny Tur og begyndte forfra. »Hør, hold den Hund, en af jer!« raabte han. »Jeg har nok at gøre med at passe paa mig selv!« raabte Frank. »Ogsaa jeg!« svarede jeg, der havde Riflen i den ene Haand og Fotografiapparatet i den anden. »Lad ham bare klatre for en Gangs Skyld.«

Nu blev Mis urolig, og pludselig røg den op ad Stammen, saa Barkstumperne fløj os om Ørene, ud paa en anden Gren, hvor den formelig spyttede ad Jones, hvæsedede og spruttede. Han fortsatte urokkelig — og *Moze* lige saa urokkelig i Hælene paa ham. Saa — vips var den væk! Et langt, elegant Spring bragte den over i Nabotræet, hvor den sad og krøb sammen, mens dens kolde, lysegule Øjne fulgte Forfølgernes Bevægelser.

Jones skubbede sig baglæns ned ad Vindfælden, gik uden et Ord hen til det nye Træ og begyndte at klatre op. Der var ingen Grene, saa det var besværligt, tilmed var Lassoet i Vejen — men langsomt, langsomt gik det opad. Saa fik han fat i den første Gren og svang sig op — kun for at se Mis sætte af i sit allereleganteste Spring tilbage igen.

Jones sagde ikke et Ord. Han lod sig rolig glide ned ad Stammen — men staaende under det første løftede han Lassoet og truede ad Katten. Saa begyndte han Opstigningen paany.

Efterhaanden blev baade Frank paa sin Hest og jeg til Fods lige saa ude af det som Hundene. Intet Øjeblik

var vi rolige. men fo'r rundt under Træet med Katten sammenkrøben paa en Gren og Jones støt masende op imod den; og i Hælene pa ham Moze!

Mis begyndte at vise Uro — Arrigskab og Utaalmodighed, men ikke Frygt; hun knurrede indædt — for pludselig at hvæse og sprutte; Halespiden gik paa hende, hurtigere og hurtigere.

»Høj, pas paa!« brølede Frank. Jones var naaet ind til Træets Stamme og holdt om den, saa den var imellem dem. Mis rejste sig og lænede sig ud over ham som en truende Uvejrrsky. Saa veg han lidt tilbage og stod og ventede, til hun hoppede over paa en anden Gren; saa indtog han sin Plads ved Stammen igen.

»Høj, pas paa dernede!« Ork — vi passede paa — var ikke andet end maabende Ansigt og bankende Hjerter. Saa kastede han Lassoen første Gang — og vi hylede: Mis fo'r ud paa Grenen og sprang — fik Fodfæste paa en død Gren, der knækkede og sendte hende hovedkulds ned mellem Grenene nedenunder. Saa fik Klørne fat — og let og elegant som et Egern fløj hun fra Gren til Gren — og saa tredive Fod oppe satte hun lige ud i Luften! Det var saa imponerende flot gjort, at vi glemte at skribe op. Men Hundene fo'r i Hælene paa hende. En kort, hidsig Jagt! Saa snurrede hun pludselig rundt og langede ud efter Moze, der havde nappet efter hendes Pels — med uanet Behændighed sprang han til Side for de dræbende Dolke i hendes Pote, de andre bremsede op — og vips var hun oppe i et nyt Træ.

Her stod hun og knurrede paa en lav Gren, da vi kom til. Med en lang Stok kunde Jones nu have lagt Lassoens Løkke om hendes Hals — men hvor var saadan en at faa? Fra en Hesteryg kunde han maaske naa den? Ikke Tale om, at hans Hest vilde hen under Katten — den skabte sig saa tosset, at han nær var blevet smidt af. Med min sorte Mefisto gik det bedre — den lagde bare Ørene og strittede med Forbenene, men den stod.

»Næ se til den!« raabte Jones. Katten strøg Løkken af Halsen med sin strittende Pote, lige saa hurtigt Jones fik ramt — een Gang, to og tre Gange.

Men saa stod hun med et pludseligt Sæt mellem de gående Hunde — et blødt Bump, og væk var hun mellem Træerne!

Frank og Jones og alle Hundene af Sted efter hende; jeg maatte nøjes med at se til. Dan var hurtigst og fik først nappet hende i Bukserne, og da hun langede ud efter ham, var Sounder i Siden paa hende, saa Moze — og saa var alle fire een stor hylende, snerrende graagul hvirvlende Masse, som Jones og Frank formelig væltede over, hylende som onde Aander. Saa rev hun sig løs — og op i det første det bedste Træ, en halvt udgaaet Fyr med korte, visne Grene forneden og en enkelt stor ragende ud over en Kløft.

»Nu har vi hende endelig!« pustede Jones, mens han støt begyndte Opstigningen, naaede et Stykke op og med et Bump landede paa Jorden igen — drivende af Sved, sort af Snavs fra Bark og Jord, forrevet og blodig her og der — og med Skjorten i sørgelig Forfatning. En Vindfælde blev saa stillet op mod Stammen — det hjalp, og snart stod han paa den første større Gren.

Mis krøb sammen som til et nyt Spring, vi hylede og skreg, men Jones lod som ingenting, han bare fortsatte

opad. Det imponerede baade hende os os. Hun løb urolig frem og tilbage paa et Par tørre Grene, skelede til sin Plageaand og saa ivrigt op efter den store Gren, turde aabenbart ikke sætte af fra sit skrøbelige Fodfæste — blev mere og mere urolig, saa op efter det sikre Tilflugtssted og udstødte de mærkeligste Lyde — for saa pludselig formelig at spytte paa Jones og sætte af, lige op ad Stammen, en vild Fægten i Luften, saa fik hun fat og sad i Sikkerhed over hans Hovede. Ny og sære Lyde hilste Plageaanden, men han bare fortsatte; saa trak hun sig knurrende og spruttende ud paa Grenen, der langsomt bøjede sig under hendes store Vægt, indtil den hvilede mod Grenene nedenunder. Saa stod Jones inde ved Stammen et Stykke højere oppe — og nu havde han sin Chance.

Gang efter Gang fløj hans sikre Lasso ud — kun for at faa fat i en af de tørre Smaagrener undervejs! Intet Resultat. Nitten Gange forgæves, før Frank fik en Idé. »Tag Grenene een efter een!« Det hjalp — Vejen blev

fri. Og saa fløj Lassoen sikkert og stød om Halsen paa hende. Hun virrede med Hovedet og var fri; een Gang til — denne Gang bed hun i Løkken. Tredie — fjerde — femte Gang — den elvte fangede han Forpoten. »Kunde jeg bare holde den!« raabte han — men nej — ogsaa den tolvte slap hun fra. Han stod og støttede sig mod Stammen, mens Hænderne arbejdede; Grenene var visne. Den ulykkelige trettende Gang laa Rebet om hendes Hals, hun tyggede med Fortænderne, men fik ikke Løkken af Hovedet. »Rolig, rolig — tag det roligt!« brølede Frank. Saa et hurtigt Ryk — og Løkken holdt fast.

Vi brølede og dansede af Begejstring — og stoppede brat: hun sprang — lige ud i Luften, standsedes brat af Lassoet og hang saa i Rebet, udstødende en Række saare menneskelige Lyde, mens Grene og Tov langsomt gav sig, saa hun lidt efter lidt sænkedes ned mod Jorden. Jeg prøvede at fotografere, Jones brølede og kommanderede — og bums! raslede han og de raadne Grene ned paa den ene Side, mens Katten som en stor gul Bold landede midt mellem de ivrigt ventende, glammende Hunde.

Saa fulgte nogle Minutters fuldkommen Forvirring. Midtpunktet var en graagul hvirvlende Klump, hvorfra de vildeste Hyl og den hidsigste Snerren udgik som fordømt Hyl — uden for Frank og jeg, der stod som forstenede, og Jones, der hoppede og dansede rundt med en vanvittig Bevægelse for at fange den piskende Lassoende, mens hans Brøl og Hyl og Kommandoer gjorde alle hans hidtidige Anstrengelser for at blive hørt til den rene Hvissen. Saa endelig fattede jeg og fo'r ham til Hjælp — men snublede og faldt, trillede rundt og rundt ned ad Skraaningen, til en Sten forhindrede mig i at trille lige ind i Kaos.

Sikke et Syn, da jeg kom op igen: Katten havde faaet fat i Dans Hovede og halede af al Magt for at faa det ind mellem de mægtige, hvide Hjørnetænder. Dan strittede imod alt det, den kunde — og i den anden Ende af Lassoet halede Jones med Kæmpekræfter for at faa Hundene og Katten fra hinanden. Saa lød der et Hyl, og Dan var fri — dens Øren hang i Frynser. Men øjeblikkelig gik den paa igen. »Faa dog de Hunde væk! Hun slaar dem ihjel!« brølede Jones. Saa begyndte det vildeste vilde igen — Frank og jeg og Katten og tre Hunde i vild Kamp — indtil Hundene laa gispende uden for Rækkevidde med os hængende over deres Hals, gispende om Kap.

I den ene Ende af Lassoet Jones — sammenbidt og forrevet, i den anden Katten — halvkvalt og gispende, men med flammende røde Øjne.

»Bind dog Lassoet fast til et Træ, Mand!« brølede Frank, og i det Øjeblik han gjorde det, sprang Katten, denne Gang løs paa Jones; men hans stærke Hænder bandt Knuden i de samme Sekunder, hvori hans Krop smøg sig til Side — og Kattens mægtige Klør naaede kun at flænge Skindet paa Skulder og Overarm — og saa at gøre det endelig af med hans Skjorte. Saa trimlede Katten rundt under Snerren og Sprutten, mens Jones satte sig ned og tørrede Blod og Sved og Snavs af Ansigtet med sit afrevne Ærme.

Han havde faaet Pumaen med sin Lasso.

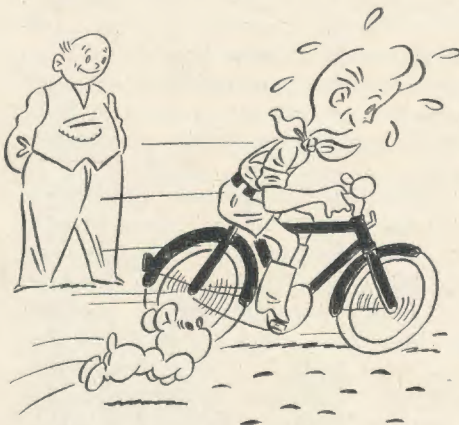
Hr. Sørensen's

PALLE

1
Hr. Sørensen's Pallemænd er blevet Spejder,
ja, ganske vist endnu Rekrut;
men Pallemænds Fører ham ofte bebrejder,
at han er ulydig og mut.
»Naa, op med Humøret, hvad fejler dig, Palle?
»En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle.«
Tra-la la la la la la — la la.

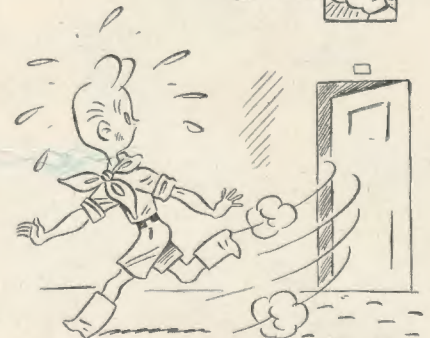
2
For Sørensen's Palle betød denne Balle,
at han blev tjenstvillig og sød.
En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle,
hver Dag for hans Øre det led.
Fra Morgen til Aften man hørte ham tralle:
»En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle.«
Tra-la la la la la la — la la.

3
Hr. Sørensen kender slet ikke sin Palle,
som nu er saa hjælpsom og flink.
Han farer fra Bredgade helt ud til Smalle,
blot Sørensen gi'r ham et Vink.
Sin Sidemand støtter han, hvor det kan falde.
En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle.
Tra-la la la la la la — la la.

4
En Dag hjælper Palle sin Mor efter Middag
og flinkt flytter Kopperne væk.
En Fe vasker op, og saa sker det med et, at
hun taber en Ske med et Smæk,
straks springer han til, men la'r Kopperne
falde.
En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle.
Tra-la la la la la la — la la.

5
Da Sørensen's Palle saa Kopperne knalde,
saa sprang han ad Trapperne ned,
mens Pigen fra Vinduet raaber: »Hov, Palle,
din Far, hov Palle, din Ged!«
Naar Pigen har Lyst, saa lad hende blot kalde
En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle.
Tra-la la la la la la — la la.

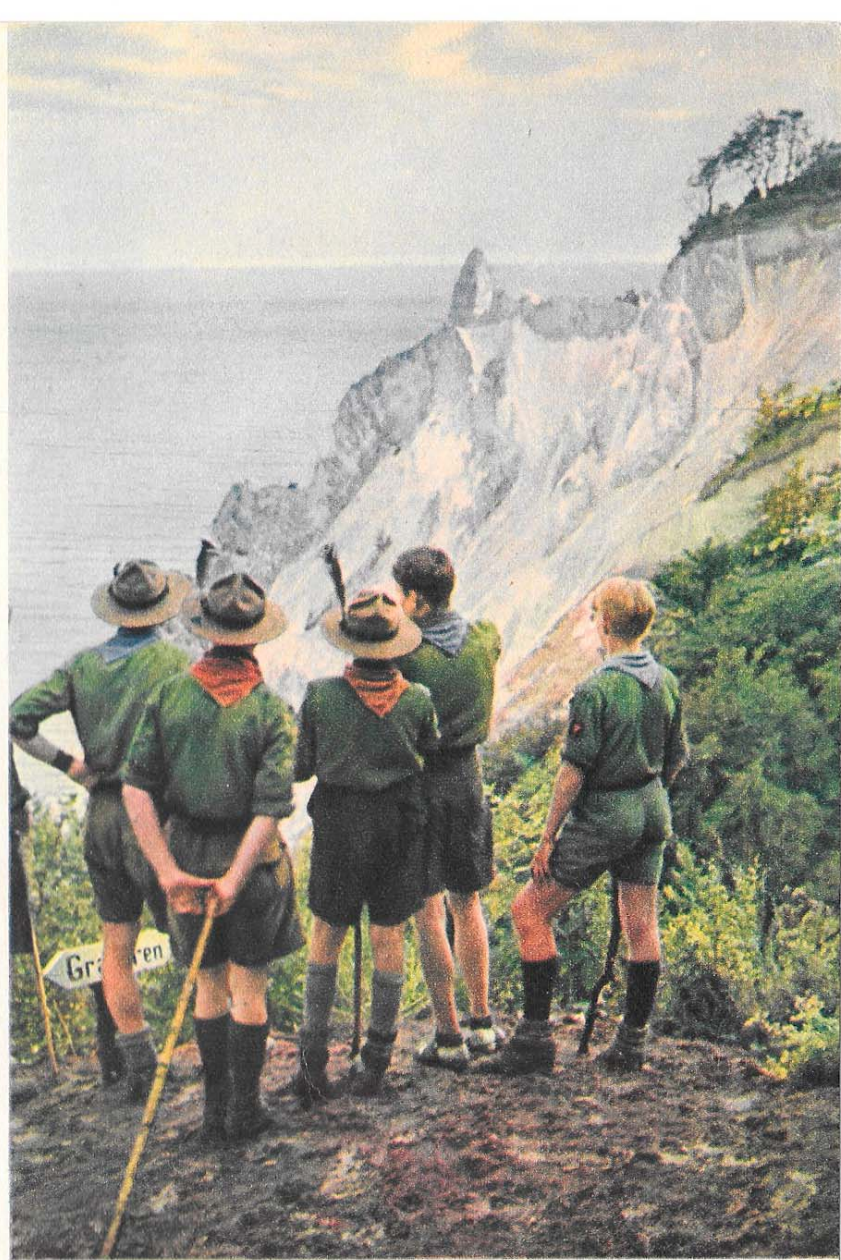
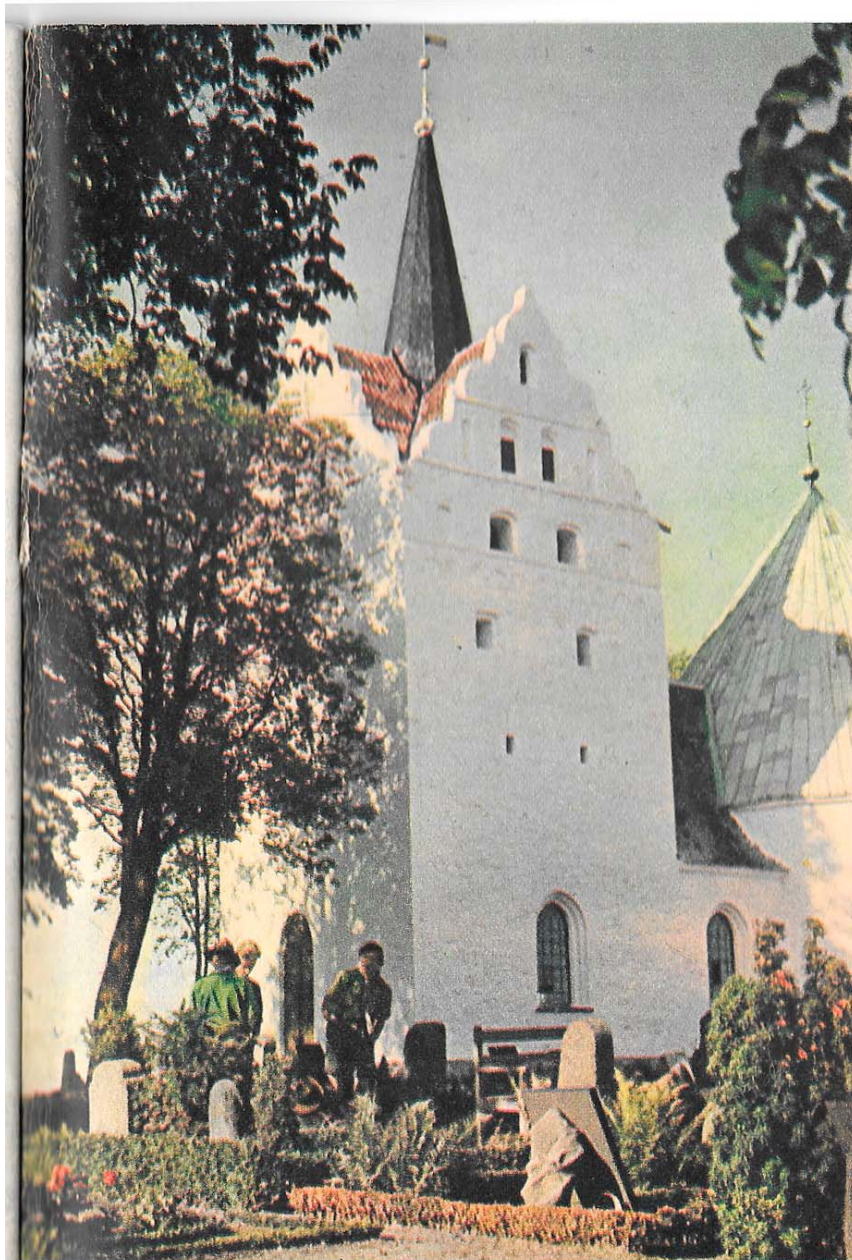

6
Vor Pallemænd vandred og tænkte paa Skaden,
da han paa et Slagsmaal fik Kig.
Hr. Sørensen's Fætter spadsered' paa Gaden,
da én paa Godda'en han fik.
Straks Palle gaar paa, men gaar løs paa den
gale.
En Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle.
Tra-la la la la la la — la la.

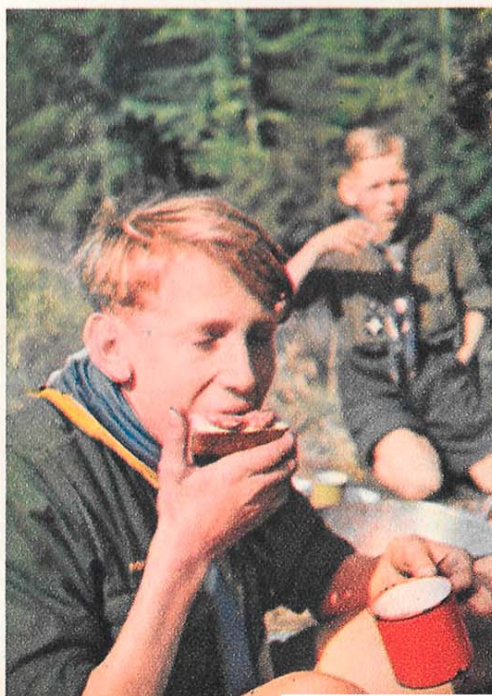

7
Da Palle kom hjem, var han knap til at kende,
skönt Palle er flink til at sla'.
Han havde en Rift i den øverste Ende,
den anden tog Far'en sig af.
Saa højst uretfærdigt kan Kløene falde,
Naar en Spejder er nyttig og hjælpsom mod
alle.
Tra-la la la la la la — la la.

Spejdervise af
RALF BUCH
Tegninger af
FREDSEBJERG

ET PAR GLIMT FRA SOMMERENS LEJRE

MIDT I VINTERENS KULDE OG MØRKE KAN DET VÆRE RART AT TÆNKE TILBAGE PÅ SOMMERLEJRENS SOL OG VARME, OG DERFOR HAR **SPEJDER JUL** HER PLUKKET ET PAR TILFÆLDIGE GLIMT UD AF **GOTFRED MORTENSENS** FARVEFOTOGRAFIER FOR AT SLAA FAST FOR DEM, DER ENDNU IKKE VED DET, AT SOMMERLEJREN ER **SPEJDERLIVETS HØJDEPUNKT!**

DET VED NEMLIG ALLE VI, DER HAR VÆRET RIGTIGT MED!

HVAD ENTEN DET VAR HELLIGDAGENS BESØG I SOGNETS **SÆRPRÆGEDE KIRKE**, ELLER DET VAR DEN SKRAPPE VANDRING LÆNGST UDE PÅ KANTEN AF **MØENS KLINT**, SÅA VAR DE ALLE ENKELTE GEDIGNE STYKKER AF LEJRENS SAMMENHÆNG. MAASKE OGSÅA **FLAGETS BEVÆGELSER** I DEN LUNE LUFTNING HAVDE NOGET AT SIGE DIG, ELLER VAR DET MAASKE SNARERE DEN LEVENDE "FABEL" OM F.EKS. **KLEMMERNES TYKKELSE**, DER SLOG DIG.

LIGE MEGET HVILKEN ELLER HVILKE SITUATIONER FRA REVEILLENS "KÆRE" TONER TIL LEJRBAALETS ILD DET VAR: HAR DU EEN GANG VÆRET RIGTIGT MED, GLÆDER DU DIG TIL NÆSTE GANG!

